XXXV. ÉVFOLYAM, 45. SZÁM
Ára: 2,80 Ft
1979. NOVEMBER 8.

EDZŐ

Endrődi István rajza

Ha ez így megy tovább...

mondjuk a magunkét

Lutri

Kedvenc csemegeboltomban három kávéőrlő készülék található. Kezdetben cédula jelezte rajtuk, melyik milyen finomsági fokra darálja a kávét. Később a cédulák sorra eltünedeztek, de addig a törzsvendégek megtanulták a leckét: az ablak felőli alacsony gép darál durvára, a középső közepes közepesre, a belső magas finomra. Még később a készülékek sorra meghibásodtak, s a szerelők be-beállították őket, amolyan ahogy-esik-puffan módon. Jelenleg például – fő a változatosság – az ablak felőli gép őrli a kávét a legfinomabbra. Jelzés nincs, zsákbamacska-játék lett a darálás. Úgy látszik, mi magyarok már csak jobban szeretjük a szerencsejátékot, mint a megbízható állandóságot.

Legalábbis erre nevel kereskedelmünk. Kockázat nélkül nincs győzelem – tartják a hadászok és sportvezetők. Kockázat nélkül nincs vásárlás – okit a kereskedelem, hazárd szellemünk kútfeje. És nincs-e hát igaza? Itt van – teszem azt – három gyermek-harisnyanadrág. Egy helyen vásároltuk, egyszerre, s egyaránt 5-ös számot visel mindegyik. Másutt, mondjuk az unalmas britekénél, akiknek semmi változatosság nem teszi érdekessé az életét, ez ugyebár három egyforma harisnyanadrágot jelentene. Nálunk nem. Nálunk – lemértem – az egyik 80, a másik 84, a harmadik pedig 91 centi hosszú.

Nálunk nincs Las Vegas, sem badeni kaszinó. Mi vásárlás közben éljük ki ilyenfajta ledér hajlamainkat. Itt van ez a kislány-trikócska, la. Itthon derült ki, hogy egyik kantárszárát fordítva varrták rá. Hát nem tiszta haszon? Csak egy trikó árát kérték, s lám, mindjárt ingyenes szemléltető oktatást is csatoltak hozzá a Möbius-féle hurokról. Igaz, hogy a kicsi ezt csak tíz év múlva fogja tanulni, de sebaj, a trikót majd eltesszük neki. Viselni úgysem fogja.

Hát így játszunk, játszadozunk ebben a takarékosságra intő Pannóniában. Mert hogy szeretjük a lutrit, ugyebár. De vajon nyer-e ezen a ... **bank?**

Timár György

Üveg-nosztalgia

Kis barátom, a hétéves Pisti, olvasástudását bizonyítandó, minden plakát szövegét hangosan felolvassa, amellyel sétánk közben találkozunk.

– Ezt nem lehet megunni! – betűzi az egyik nagy méretű falragaszról. Aztán hozzám fordul:

– Ez mi?

A plakáton egy óriási tejesüveg uralkodik egy csésze és egy kifli mellett. Pisti ilyet még sohasem látott, ő mindig csak zacskós tejet kapott.

Megmagyaráztam Pistinek, hogy nagyon-nagyon régen, még születése előtt, a tejet ilyen üvegpalackban árulták, és a plakát tervezője még emlékezett arra az időre, amikor nem csöpögő műanyag zacskóban vásárolta a tejet.

A plakát szövege igazat állít: a tiszta, átlátszó üvegben árult tejet valóban nem lehetett megunni. Nem lucskosította össze a tárolókosarat, nem maszatolta össze annak a kezét és bevásárlótáskáját, aki megvette, és nem csurgott ki belőle a tejecske, mire hazaért vele.

A plakát tervezőjének szeretnék egy csereüzletet ajánlani: ha még birtokában van a plakát modellje, a tejesüveg, szívesen adok érte gyűjteményemből egy ritka, külföldi italosüveget.

Hevesi Endre

Kastély és kastélyok

Fél órával ama bizonyos közlemény felolvasása és a filmbeszámoló előtt a tévé riportereivel együtt tűnődtem az omladozó, kifolyt ablakszemű kastélyok sorsán. Úgy tűnik, az egykor délceg épületek nehezebben találtak maguknak új elfoglaltságot, egyáltalán „munkát" a társadalmi fordulat után, mint valamikori tulajdonosaik. Pedig jól szolgáltak régen, szolgálhatnának ma is – lakályosan mindannyiunk lakájai lehetnének. Mint az a csupán névrokon kastély tette, az elvarázsolt, amelynek pusztulásáról fél órával később értesültünk. Deszkás-malteros épülete csupán érzelmeink műemléke volt, nagypapák, a magunk fiatalságáé, és gyerekeinké is egészen addig a szombatig. Hasznot hajtó vállalkozás lévén – gyanítom – hamarosan újra felépül. Akár közadakozásból is. Görbe tükröt adhat a Ludas, mozgójárdát Óbuda, szoknyafúvót a metró. Kasszát a Közért. Karcsúsító tükörre nemigen lesz szükség, megteszi egy üzemi étlap is.

Ami pedig az igazi műemlékeket illeti, ki kellene nevezni őket visszavarázsolt kastélyokká. Nem lenne bennük se törött, se görbe, csupán normális tükör, nem mozogna a padló, s az ablakokon üveg lenne, hogy a szél ne fújja fel az oda látogató hölgyek szoknyáját. És körülöttük vidám kertté válna a sok Szomorú Park.

Marthy Barna

Polgárpukkasztó

Meggyőződésem, hogy az emberi fantázia aligha képes mindazt kitalálni, amit a mindennapok bürokráciája, bürokratikus gondolkodása képes produkálni. Íme néhány, mutatóba: A Távfűtő Művek főenergetikusának nyilatkozata szerint az idei télen nem lesz a meleggel bajuk azoknak a lakóknak, akik „megfelelően lakják a lakást". Vagyis a nem is olyan régi otthonuk nyílászáróinak (ajtó, ablak) szigetelését jól megoldják. Tehát kaptunk, vettünk, részben vettünk egy lakást nem olcsón, és most egyszercsak a mi dolgunk lenne mindazt megcsinálni, amit az építők nem, vagy nem jól végeztek el. Ha nem tesszük, fázhatunk. Az effajta álláspont a legkevésbé sem ösztönöz, hiszen nem kevesebbet jelent ki: vagy a szigetelésre költenek, vagy fáznak?

Az egyik budapesti üzem egy csomagot küldött a postafiók címre. Minthogy a postafiókbérlet levelekre szól, bár a hivatal tudja a címet is – a távolság egy sarok – a csomagot visszaküldte a feladónak (ez néhány hétbe telt), rátéve a kis címkét: „Címzett ismeretlen." És a postai hivatalnok?

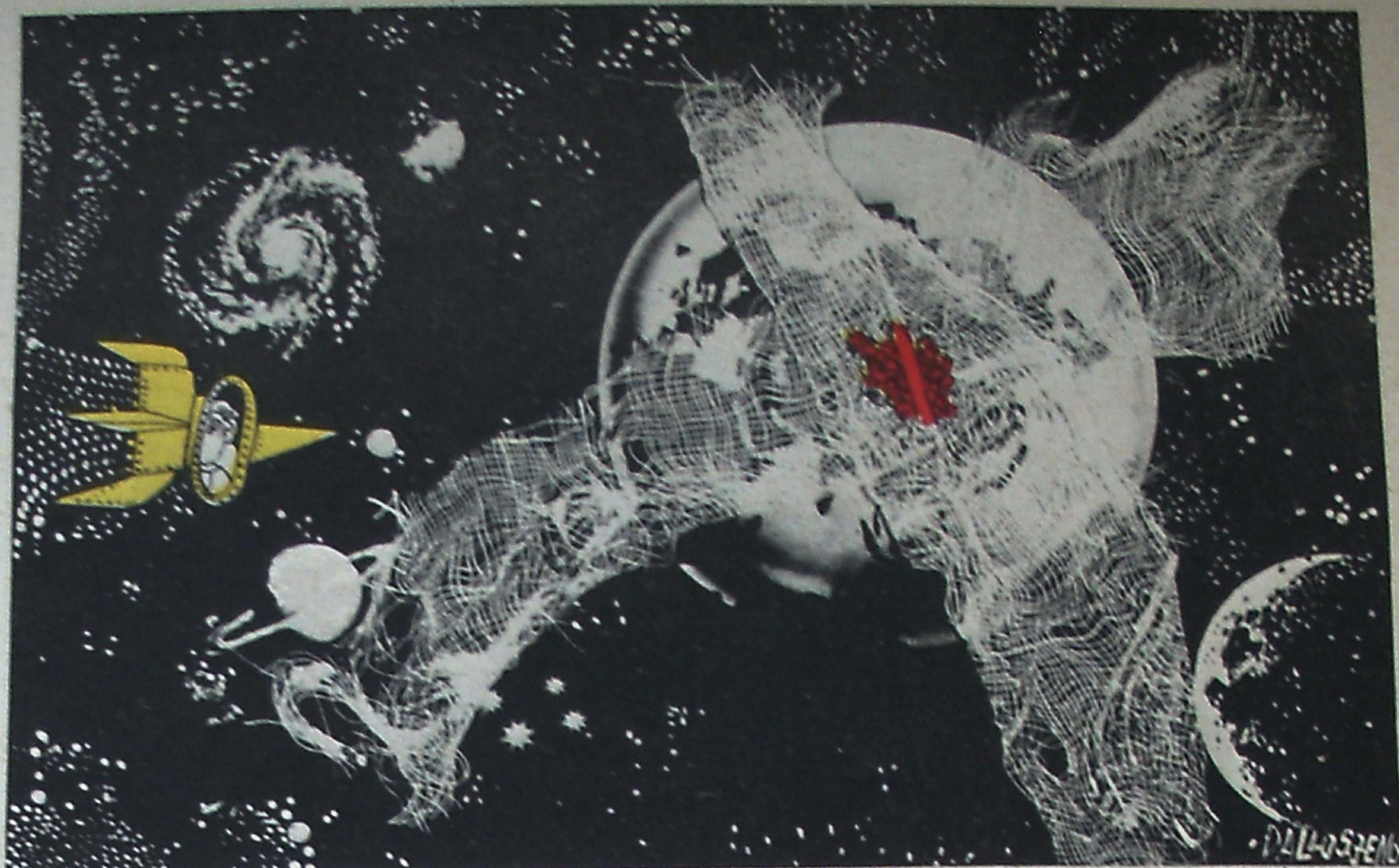
Van egy fordított történetem is. Ugyanabba a postahivatalba – irányítószám szerint – érkezett a bíróságtól egy hivatalos levél. Minthogy a levélelosztó a címzett nevével már találkozott a postafiók címén is, ezért átküldte a fiók kezelőihez. Ők meg visszaküldték, mondván, nem a postafiók címére érkezett. Így aztán több nap késéssel, egy nappal a kitűzött tárgyalást követően a címzett meg is kapta. Ez lenne az ismertség átka?

A telekkönyvi hivatalban egy névelírást korrigálandó elzarándokolt a polgár és vitte magával „Személyi igazolvány"-át. Az egyébként kedves hivatalnok ezzel mit sem törődve utasította a születési anyakönyvi kivonat beszerzésére. Lehet, hogy a személyi valótlan adatot tartalmaz? Ez különösen meglepne most, miután már nemcsak bejegyzett nevünk van, de szám szerint is nyilván vagyunk tartva. Valamelyik felesleges. Szerintem az, amellyel a világban divatos némely filmet, regényt jellemeznek: polgárpukkasztó.

Fellegi Tamás

– Diákétkeztetésnél nem kell borravalót adni?

HEJ MUNKA, MUNKAHELY

Hűvös őszi nap volt, kis szívem szabályosan vert, egész órában pedig harangozott. Álltam a faragatlan tölgyfa ajtó előtt, melyen egykori barátom Belzebub Manó neve állt. Miután beléptem, hamar megismertük egymást, s mivel tudtam róla, hogy pályakezdő szakember, munkája felől faggattam.

— Nagyon sokat kell itt dolgoznom — mondta Manó, és ásítva tolt félre egy halom külföldi újságot. — De én vállalom — mondta abban a stílusban, amelyet még hajdan, KISZ-gyűlésekről jól ismertem.

— Mégis, mit csinálsz itt tulajdonképpen? — kérdeztem.

— Igen, ezt már én is megkérdeztem magamtól, mióta idejöttem az ÉKI-hez.

— Mi az az ÉKI? — tettem fel a zöldfülű kérdést.

— Életkedvnövelő Kutató Intézet — mondta sokat ígérő hallgatás után.

— Én mindig azt hittem, hogy te a termelésbe, valamelyik vállalathoz akarsz menni dolgozni — mondtam csodálkozva. — Anyukád mesélte, hogy még álmodban is azt hajtogattad: vállalat, vállalat, hol vagy, tán a váll alatt?

— Igen, igen, most már emlékszem — mondta zavartan rég nem látott egykori barátom. — Tudod, akkor írtuk az egyetemen a jellemzéseket, s ez akkor jó pontnak számított. De ha rendszeresen olvasol újságot, magad is rájössz arra, hogy ami tegnap esetleg még jó volt, az holnap már kevés.

— Értem — mondtam, és a falon kergetőző bogarak játékában próbáltam rendszert felfedezni. Hosszú hallgatásunkat rövid csengetés szakította félbe.

— Mennem kell — tárta szét karjait az egykori barátnak járó mozdulattal Belzebub Manó —, kezdődik az ebédszünet. Ennyi pihenés nekem is jár.

Két nappal később egy másik ismerősömet, Vas Trezort kerestem fel. Munkahelyén, az „Előre vagy hová?" nevű ipari szövetkezetnél.

— Éppen most készültem el az első önálló munkámmal — mondta, és levette a főzőről a kávét. — Egy érdekes kimutatáson is dolgozom, s igazán örülök, hogy már most ilyen felelősségteljes munkát bíznak rám.

Kitöltötte a kávét, majd egy köteg papírt vett elő, s nagy gonddal az asztalra tette.

— Hát ez lenne az — szuszszant egyet, mint egykor matekdolgozat után. — Így nézne ki.

Belelapoztam, s nem túlzok, ha azt mondom, valóban érde-

kes volt: 457 üres, számozatlan papírlap.

— De hiszen ezek üres lapok — vágtam szemébe a nem túl hízelgő igazságot.

— Csakhogy rájöttél — mondta Trezor, és mosolygott. — Ezeket kellett sorbarendeznem.

Félve néztem körül a szobában, ám látszólag minden előírásszerű volt.

— Nincsenek is megszámozva — mondtam bátortalanul. — Hogyan tudtad sorbarendezni a lapokat?

— Na látod — derült fel némileg. — Így sokkal nehezebb volt. Három hétig dolgoztam rajta, de megoldottam. Persze, a java csak ezután kezdődik. Mielőtt megszámoznám őket, a főnökömnek is meg kell még mutatnom.

— S ő mit csinál vele?

— Ellenőrzi a sorrendet — mondta Vas Trezor aki egykor a barátom, ma pedig pályakezdő szakember volt. Nagyot kortyolt a kávéjából, majd a vállamra csapott.

— Hidd el — mondta —, mindig olyan helyre vágytam, ahol az elméletben tanultakat a gyakorlattal szorosan összefonódva hasznosíthatom.

Az utcáról még egyszer megcsodáltam az „Előre vagy hová?" tetszetős irodaépületét és azon tűnődtem, vajon jövőre hogyan fogják hívni ezt a haladó hagyományoktól sem mentes ipari szövetkezetet?

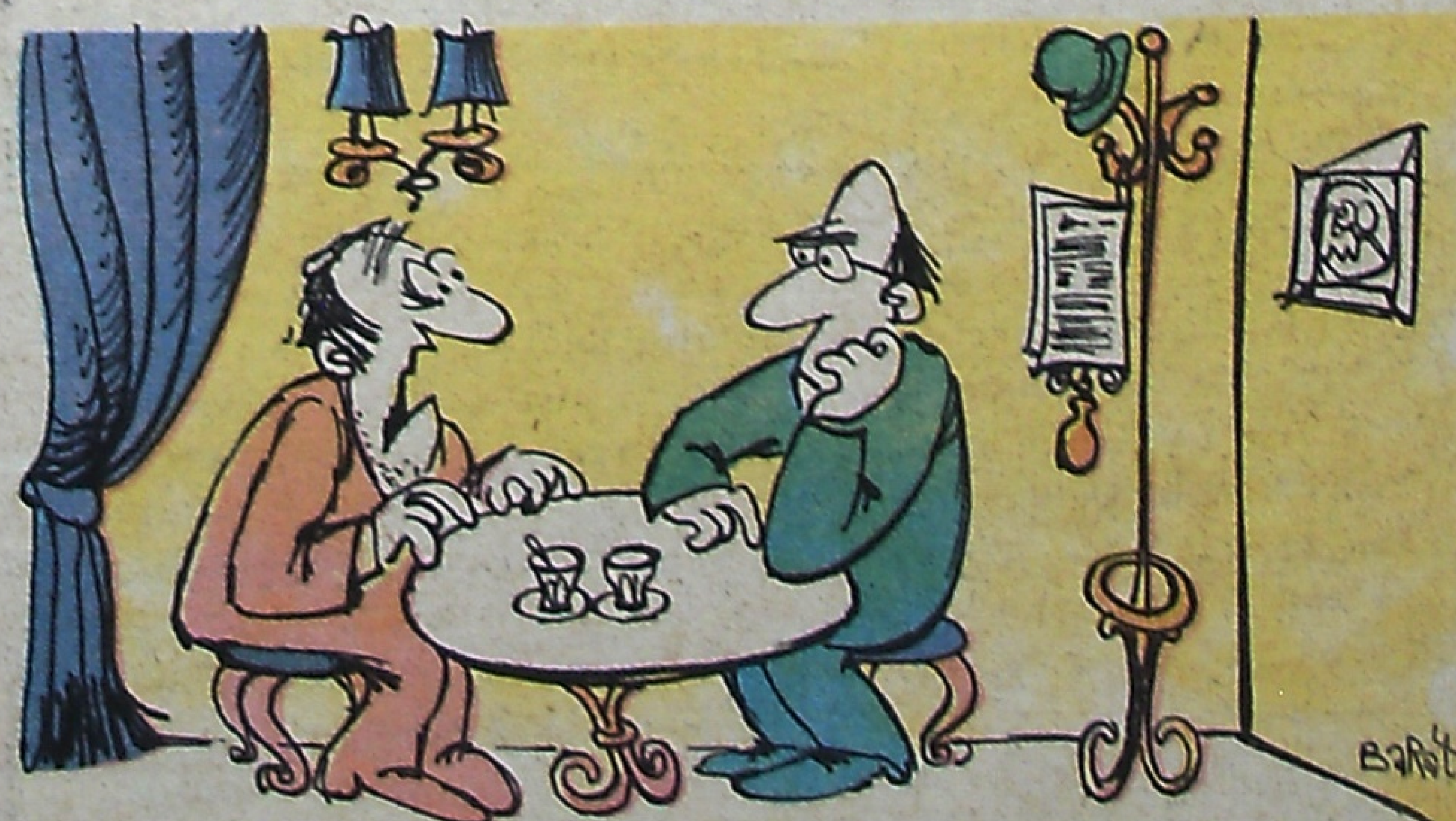
Föld S. Péter

KOMPUTER

– És azt is ki tudja számítani, hogy hány évi fizetésből tudunk majd lakást venni?

KÁVÉHÁZBAN

– Mondd, te elhiszed azokat a várható nehézségeket, amiről nyíltan beszélnek?

ENERGIATAKARÉKOSSÁG

— Higgye el, kedves barátom, hogy a munka jobban megy, ha az ember közben énekel.
— Én sajnos ezt nem tehetem meg.
— Miért nem?
— Mert trombitás vagyok.

NOSZTALGIA

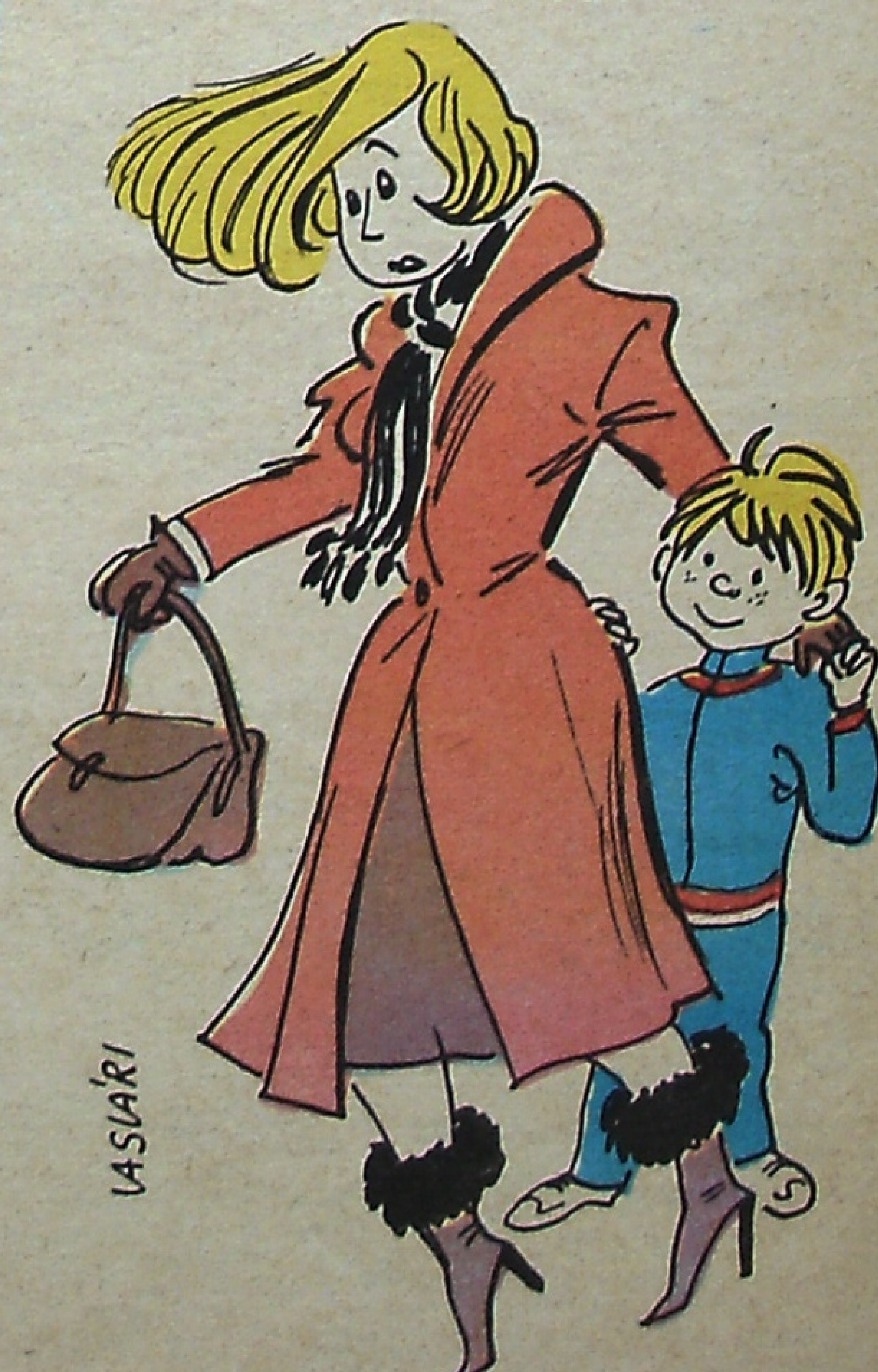

– Emlékszik, Icuka, a jó öreg új mechanizmusra?

ELEKTRONIKA

NŐI DOLGOK

„Jár a mama, jár..."

A MI KIS TÁVFŰTÉSI PROGRAMUNK

Régi barátommal, Gelschenkirchen Elemérrel az utcánkbeli, késdobálónak becézett presszóban találkoztam. Zakóját ledobva, feltűrt ingujjal dolgozott. Előtte a Pesti Műsor, valamennyi napilap, néhány üzemi kiadvány és egy falinaptár.

Fázósan zökkentem le mellé.

— Hát te mit csinálsz itt?

— Zavarsz, de maradj — biztatott barátságosan. — Kidolgozom a távfűtési programomat.

— Nem kérdeztem, hogy zavarlak-e. De mi a csodán ügyködsz?

— Röviden elmondom. Ma itt ülök fél hétig a presszóban. Látod, meleg van, kávét is kapok, asztalom van. Hétre a Nemzeti Színházba megyek. Holnap délután Magányosok klubja öttől hétig, utána József Attila Színház. Holnapután mozi, minden bemutatót láttam, utána Főv. Műv. Ház. Ezt követően bolgár kulturális delegáció érkezik...

— Te tudsz bolgárul?

— Nem, de ott leszek. Ott is fűtenek. A Lengyel Kultúrában hűvösebb van. Aztán Egyetemi Színpad, majd disc-jockey-klub.

— Nem is tudtam, hogy rajongsz a modern zenéért.

— Utálom. De füldugóval megyek, mert a termet fűtik. Érdemes egy estét átszenvedni ott is.

— Mi van még a programodban? Hiszen előbb-utóbb elfogynak a színházak, a múzeumok, kiállítások.

— A kórházakban hetente háromszor van látogatás. Beülök egy-egy elhagyott, szo-

morú szemű kisgyerek, zsabós hálóingű öreg hölgy mellé, megfogom a kezét, borogatom a homlokát...

— Nem is tudtam, hogy te ilyen jótékony angyal vagy! Sikerült titokban tartanod eddig. Mit rejteget még ez a szakállas, külsőleg durva arc?

— Szombaton, vasárnap szülőszobák előtt drukkolok. Igaz, előbb már jó néhány félreértés született, de megérte. Órákig lehet izgulni egy-egy csecsemő világrajöttét várva. És közben fűtik a várót. Romániában — tette hozzá álmodozva — a templomokat is fűtik.

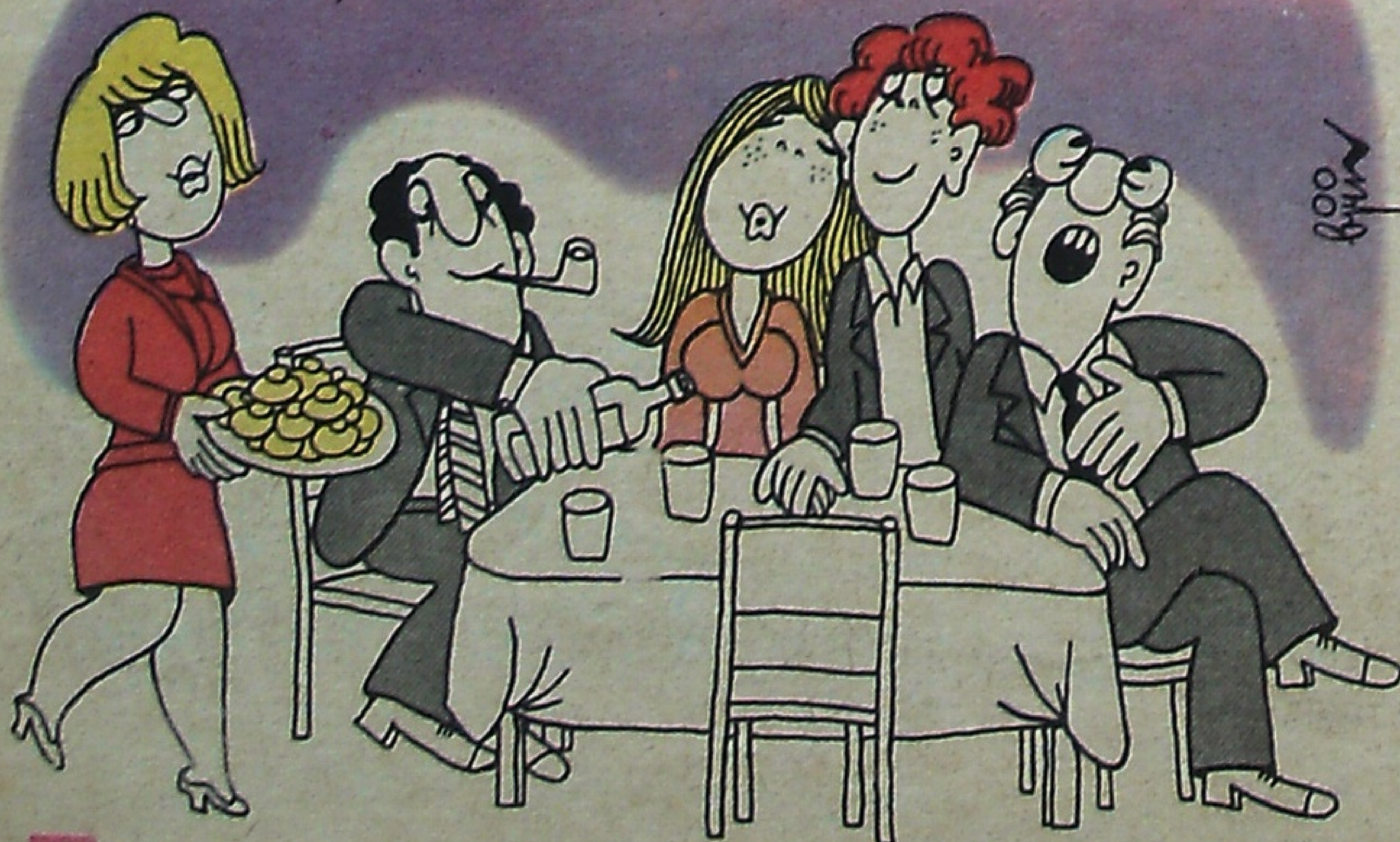
— Mondd, kérlek, miért csinálod ezt?

— Ja, azt eddig nem mondtam? Hát tudod, a mi házunkban, a Széchenyi rakparton még mindig nincs kazán. Ebből kifolyólag nem folyik ki a melegvíz sem. Fűtés nuku. Viszont e ravasz csellel kijátszom az IKV machinációit, és délutánonként így fűtök be magamnak. Ahelyett, hogy ők fűtenének be...

Azzal belemélyedt a naptárakba, műsorfüzetekbe. Magában morogta: — Ha ötre kiérek Kőbányára, a bélyeggyűjtőkhöz, hétre meg eljutok Zuglóba sci-fi előadásra, ha éjszakai színházba is megyek, minden rendben lesz. Aztán beiktatok egy minisztériumi hivatali várakozást, az is két óra, utána jöhet a krimi a moziban, igen, ha a rózsakiállításra mennék... nem, ott nem fűtenek. Inkább kimegyek Újpestre a minigaléria tárlatára, onnét Csepelre, rendhagyó irodalmi óra lesz...

Csendben elsompolyogtam, azon tűnődve, vajon szándékosan tervezték a kazánok ily lassú javítását, hogy a kulturálódás szent céljaira többet áldozzanak a lakók? Mert akkor a mi házunkban is föllendül a lakók mozi-, színházlátogatási grafikonja. Ugyanis nálunk sincs még fűtés... Nézzük csak azt a műsorújságot: talán a csembalóestre megyek el ma, vagy a diavetítésre a forró Afrikáról.

Hary Márta

MAI HÁZTŰZNÉZŐ

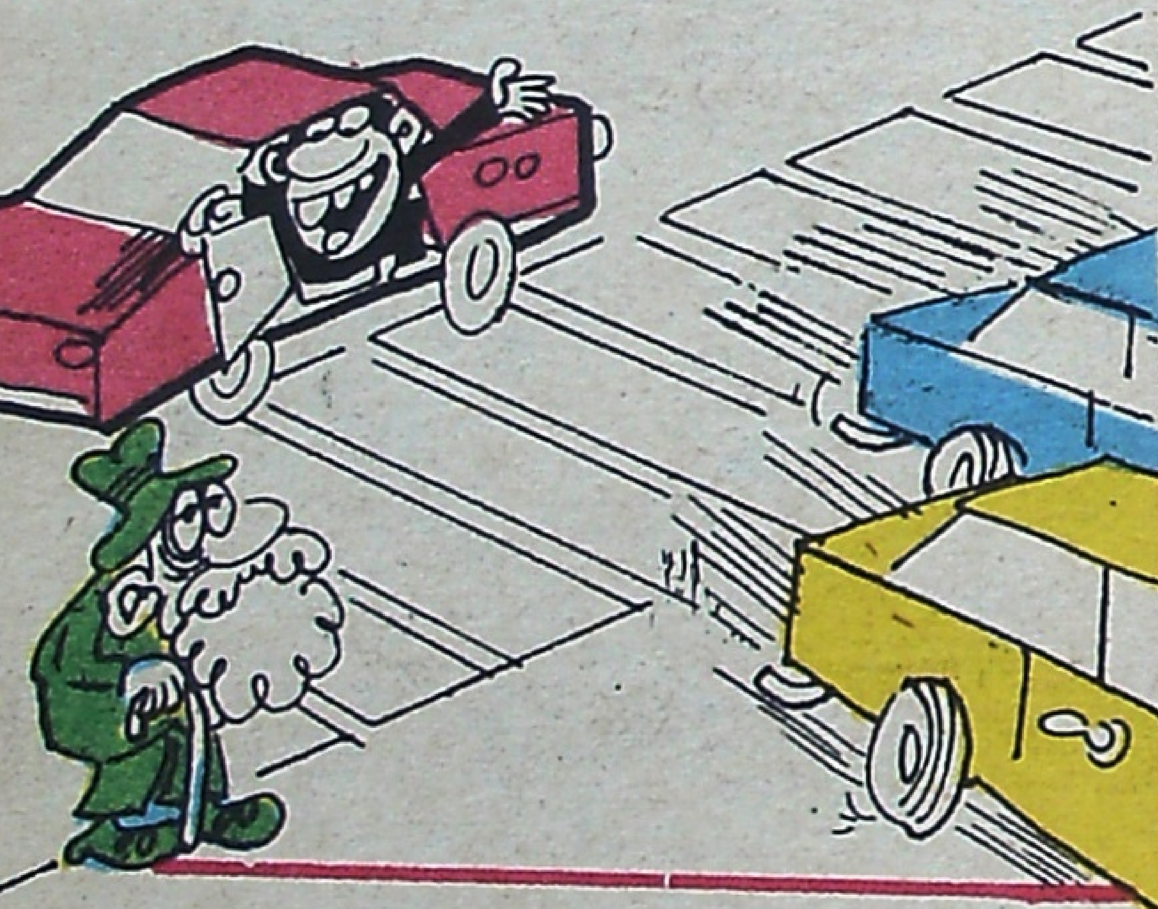
– Aztán van-e elég protektor a családban?

Fülöp György:

– Vigyázat, öreg-gel vagyok!

– Szálljon be, fater, átviszem a túloldalra.

– Lépjen fel, mama, így nem olyan magas.

– Szóra sem érdemes, tudom, hogy egy bizonyos kor után a látás már nem a régi.

AZ SEMMI

Az emberi teljesítőképesség csúcseredményei mindig lázas izgalomba hoznak. Alig került kezembe a Guinness Rekordok Könyvének legújabb kiadása, máris vadul rohanni kezdtem, hogy találjak valakit, akivel megoszthatom lelkesedésemet.

— Ehhez szólj, Leupold Béla — rontottam rá régi barátomra, aki unott arcal üldögélt a Rumpuncs presszó teraszán. — Egy Paul Wilson nevű új-zélandi atléta 13,3 mp alatt futott 100 yardot hátrafelé.

— Az semmi — mondta Leupold Béla. — A mi üzemünk előre fut és mégis hátrafelé halad. Ezt csinálja utánunk ez az újzélandi pancser.

— Hogyhogy? — rebegtem.

— Nézd, mi az Óraműben évente pontosan 20 százalékkal termelünk többet és 50 százalékkal adunk el kevesebbet.

— Jóságos ég, hát mit termeltek ti ott az Óraműben?

— Mit, mit? Természetesen homokórát!

Újra lelkendezni kezdtem, engem nem lehet csak úgy lehangolni.

— Ezt hallgasd meg, Leupold Béla — lobogtattam diadallal a Rekordok Könyvének egy bizonyos lapját. — Michael John Poultney, kanadai fiatalember 5050 tizedessel tudja kimondani a Ludolph-féle számot. Méghozzá fejből.

— Az semmi — legyintett Leupold Béla. — Mi legalább hatezer tizedessel építettük a metrót. És akkor az őrvezetőkről, meg az egyszerű kiskatonákról még nem is beszéltem.

Felkiáltottam, mert újabb szédítő rekordra esett a tekintetem.

— Na, idefigyelj Leupold Béla. Egy Sri Lanka-i rendőr 14 napig és 17 óráig maradt ébren egyfolytában.

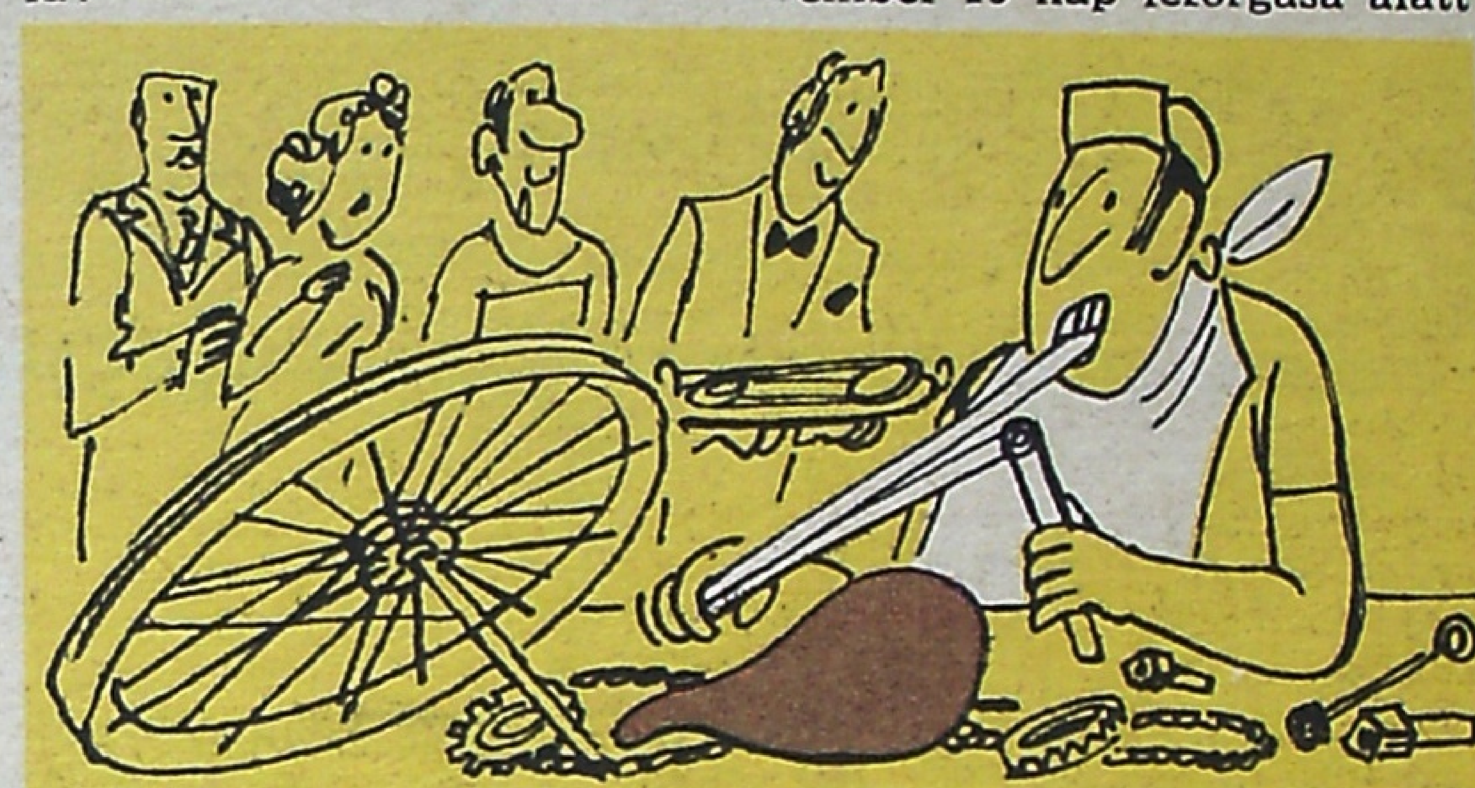
— Az semmi — legyintett megint Leupold Béla. — A tankönyvkiadó viszont harmadik hónapja alszik szakadatlanul. A nyolcadikos Holográfiának például már szeptemberben meg kellett volna jelennie. Most novemberet írunk és a Holográfia még mindig nincs az üzletekben.

— Ne viccelj, Leupold Béla. A tankönyvkiadó kiállításon mutatta be 30 éves munkájának eredményeit a Könyvklubban.

— Voltam ott — mondta Leupold Béla. — Örömmel láttam, hogy végre megjelent a Pragmatika, amelyből az érettségire kellett volna készülnöm.

Rémülten néztem végig a galambősz aggastyánt.

— Jóságos ég, hát mikor érettségiztél te, Leupold Béla?

— Mikor, mikor? Természetesen 1933-ban.

Éreztem, hogy fokozódik a nyomás a fejemben. Elhatároztam, hogy mégis hanyattejtem ezt az ernyedt alakot. Tébolyultan lapozgattam a Rekordok Könyvében.

— Ehhez mit szólsz? — kiáltottam hirtelen. — Valami amerikai krőzus 5 554 000 dollárt adott egy Velazquezért.

— Az semmi — intett Leupold Béla. — Egy fővárosi klub viszont 3200 forintot adott egy vidéki centerért. Plusz tizenegy pár átjátszott focicsukát.

— Megőrültél, Leupold Béla — zihálltam. — Hogyan lehet egy ötmillió dolláros Velazquezt és egy háromezer forintos centert egy lapon említeni?

— Igazad van — bólintott Leupold Béla. — A Velazquez megérte.

— Na idefigyelj — mondtam később, újból a könyvbe merülve, de egy kicsit már csüggedtebben. — Egy Arron Morsehall nevű ausztrál halász 224 óra hosszat állt egyfolytában a zuhany alatt.

— Persze a meleg zuhany alatt — biggyesztette a száját Leupold Béla, nem törődve azzal, hogy rémesen áll neki. — Hát az semmi. Mert az én telefonkérvényem 1964 óta van benn a Postánál. A fülük botját se mozgatják.

— Na és?

— Ez engem tizenöt éve egyfolytában hideg zuhanyként érint.

Felkiáltottam. Végre találtam valamit, amivel ezt a blazírt alakot is kizökkenthettem.

— Ezt hallgasd meg, Leupold Béla. Egy Mangetout becenévre hallgató francia ember 15 nap leforgása alatt szőröstül-bőröstül megevett egy kerékpárt.

— Az semmi — húzta a száját Leupold Béla. — Egy Kulhanek névre hallgató magyar ember 5 perc leforgása alatt megette a torinói Fiatomat.

— Jóságos ég! Ki az a Kulhanek?

— Építési vállalkozó. Ugyanis beszálltam egy társasházba.

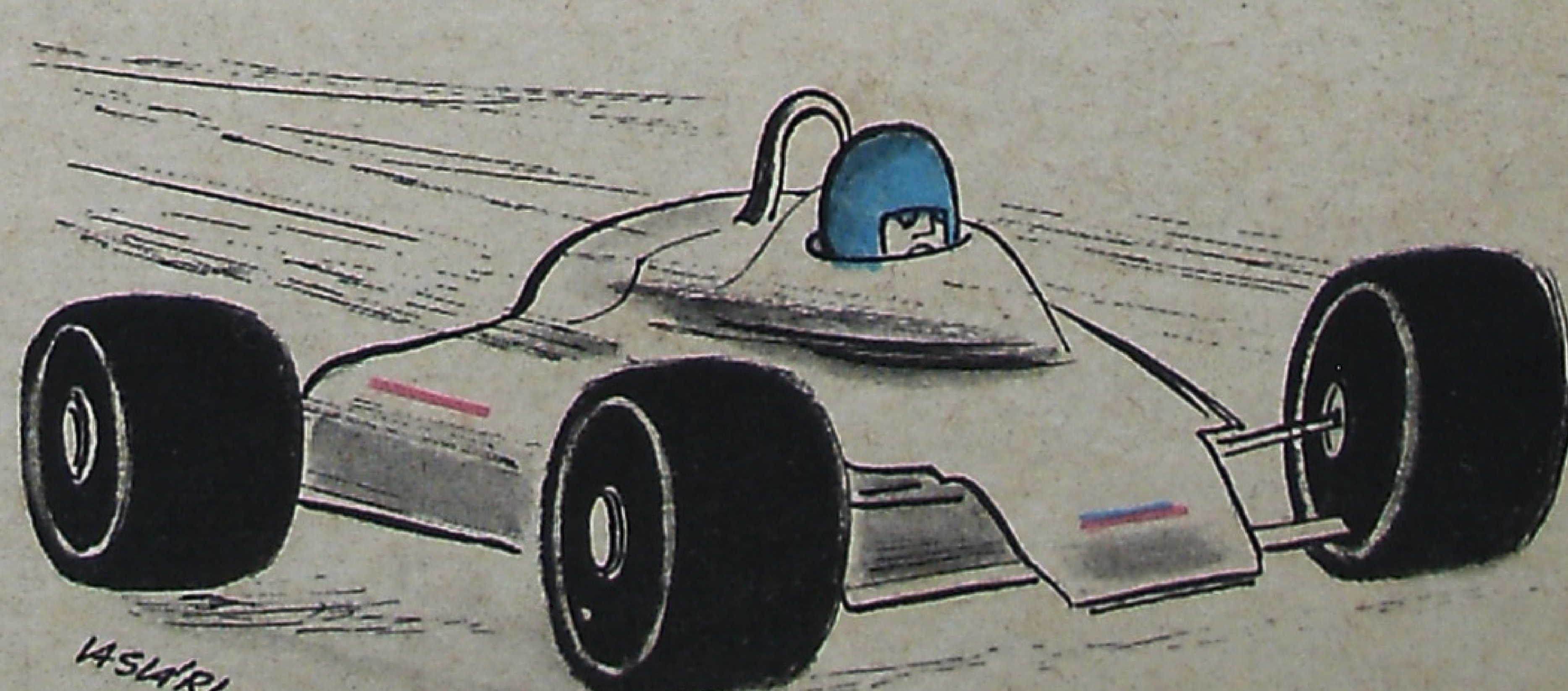
Egy pillanatig arra gondoltam, hogy hókon vágom. Aztán eszembe jutott, hogy ezt a szenvtelen frátert az sem dobná fel, ha akkora pofont kapna, mint a világ összes pofonja együttvéve.

— Ez semmi — mondaná, — ahhoz a pofonhoz, ami az SZTK-tól kaptam.

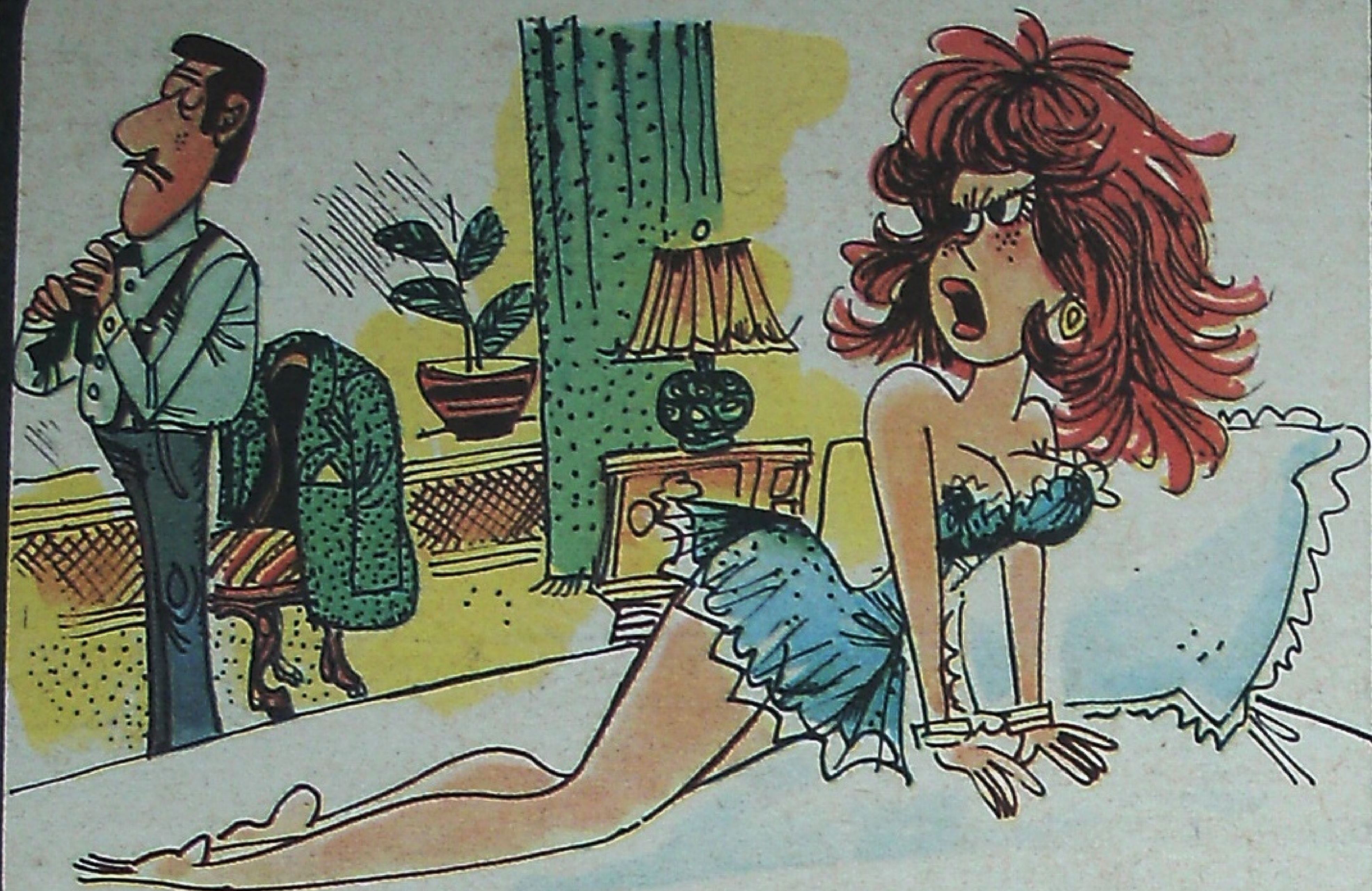
— Hogyhogy? — kérdezném, mert ismerem magam.

— Képzeld el — mondaná —, azokat a szolgálati éveket, amelyeket a clevelandi Üdvhadseregben töltöttem, nem számították bele a nyugdíjamba.

Peterdi Pál

– Őrület, hogy mennyit zabál ez a kocsi!

– Rémes, mindig sietsz, veled még szakítani sem lehet jóízűen!

HIRDETÉSEK

1

— Halló!

— Kezicsókolom, Vörös Turul Szövetkezet?

— Igen, tessék.

— Maguk adták fel azt a hirdetést a tegnapi lapban, hogy univerzális szerető hívásra házhoz megy, mindent vállalunk?

— Elnézést uram, itt egy sajtóhiba van, mi univerzális szerelőt hirdettünk. Tévé, rádió, gáz, villany, melyikkel van baj?

— Egyikkel sem.

— Igazán sajnálom, uram.

— Én is. Hát akkor a viszonthallásra.

2

— Jó napot. A hirdetésre jöttem.

— Tessék. Fáradjon be.

— Aszongya ... utcára néző, reprezentatív belvárosi feleségemet kisebbre cserélem, megegyezéssel ...

— Igen. Ez az. Tudja, nyugdíjas vagyok, nem bírom már ezt a nagy feleséget tartani.

— Nagy a rezsi?

— Hát nem mondom! De megéri, higgye el. Nem is tudom, hogy fogom bírni egy kisebbel.

— Akkor azt hiszem meg tudunk egyezni. És mondja, hármas csere nem érdekelné?

— Nekem mindegy uram, csak egy kikötésem van, huszadika után.

— Miért, mi van huszadikán?

— A házassági évfordulónk. A harmincadik.

Tótisz András

ZSÖLLYE

Szirtes György, az Operaház igazgatóhelyettese a szicíliai Catániába utazott, hogy tárgyalásokat folytasson balett-társulatunk vendégszerepléséről. Hazaérkezése után így számolt be útjáról:

— Megérkezésem első pillanatában kiderült, hogy az ígért tolmács nem jött meg, és kénytelen voltam nélküle lebonyolítani tárgyalásomat a Bellini Színház tizenkét tagú igazgatóságával. A nehézségeket fokozta, hogy tárgyalópartnereim az olaszon kívül semmiféle más nyelven nem beszéltek, jómagam olasz tudása pedig csupán húsz-harminc szóból állott. Szerencsére az olaszok élénk taglejtésekkel kísérték mondókájukat és jómagam is, átvéve e módszert, kézzel-lábbal igyekeztem megértetni magamat több órás tárgyalásaink alkalmával ...

Operaházunk balett-társulatának vezetője, Seregi László türelmetlenül közbevágott.

— És mi lett a tárgyalások eredménye? Mit hoztál haza?

Szirtes nagyot sóhajtott.

— Egy nyolcnapos szerződést a társulatnak és egy háromnapos izomlázat magamnak!

*

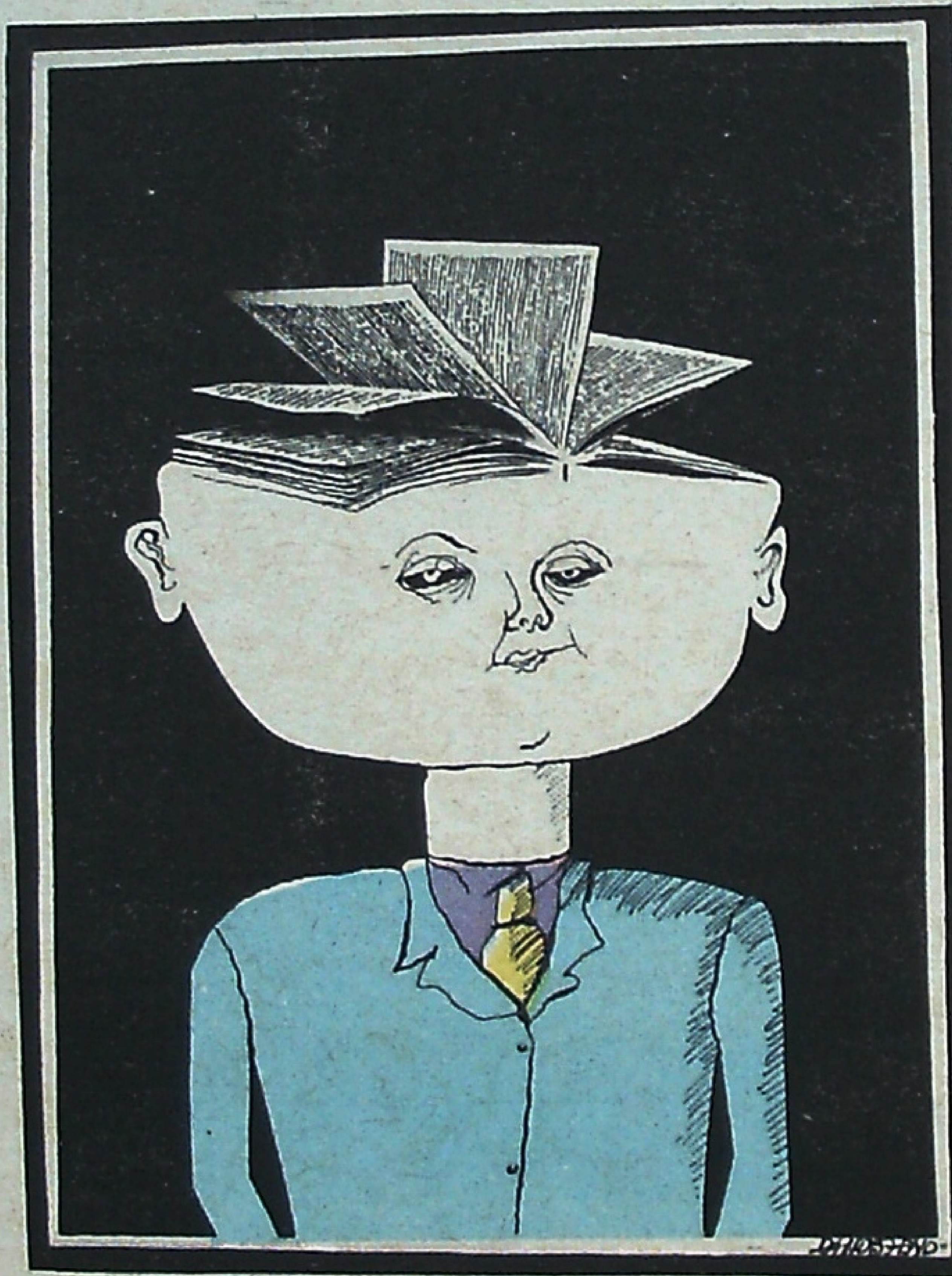
A Nemzeti Színházban Arnold Wesker darabjának, „A konyhá"-nak szereplői bensőséges ünnepség keretében köszöntötték közszeretetben álló kollégájukat, Sarlai Imrét 75. születésnapja alkalmából. Az ünnepelt nem mindennapi ötlettel viszonozta a jókívánságokat. Az egész társulatot meghívta a Fészek étterembe vacsorára, amely előtt a következőket mondotta:

— Én „A konyhá"-ban egy csavargót játszom, minden este kapok egy tányér spagettit. Ezzel voltaképpen megspórolom a vacsorámat és ugyanakkor lelkiismeret-furdalásom van, hogy ti ebből a finom spagettiből nem ehettek. Ezért ma mindenkit vendégül látok egy tál spagettire ...

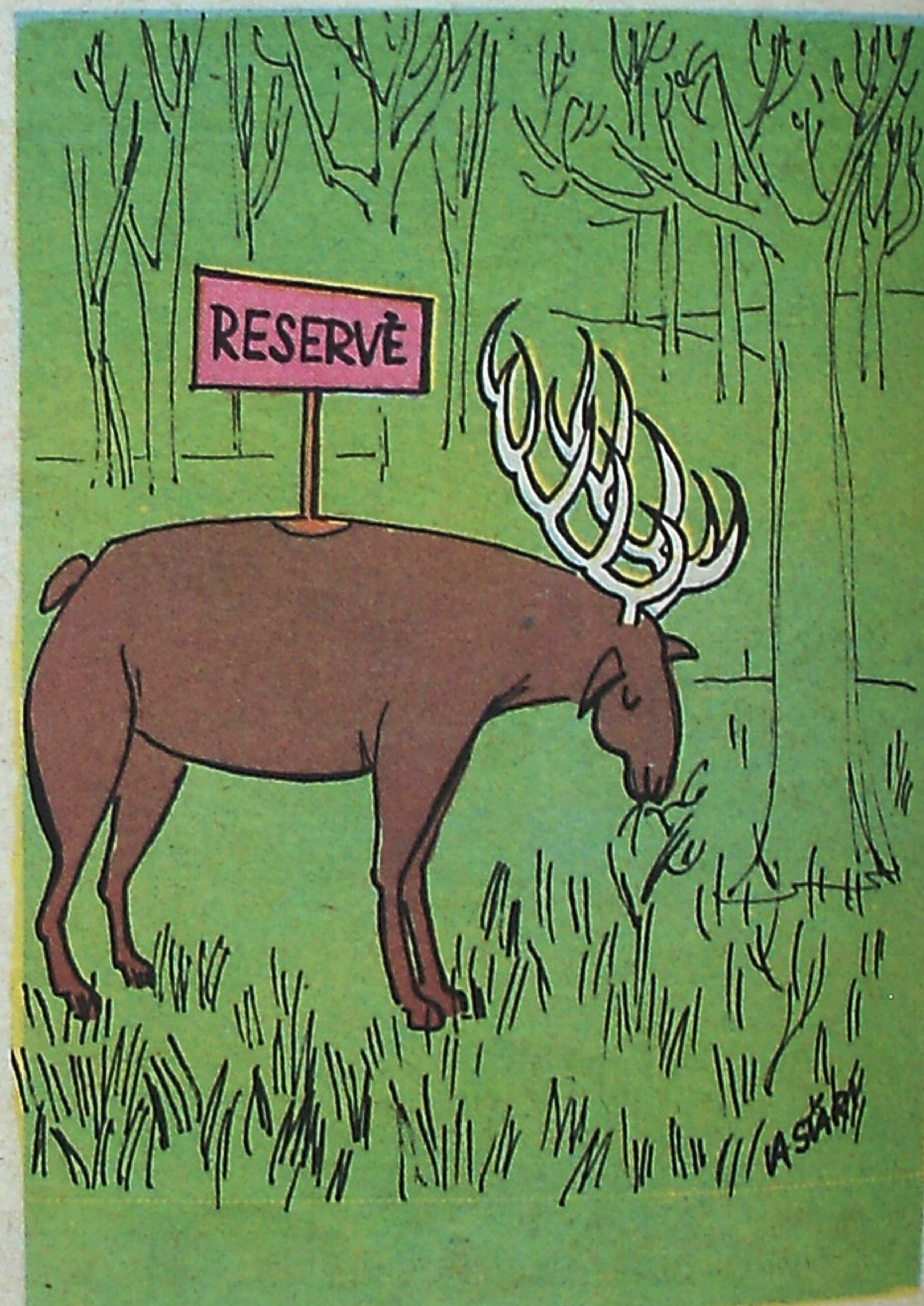
Rátonyi Róbert

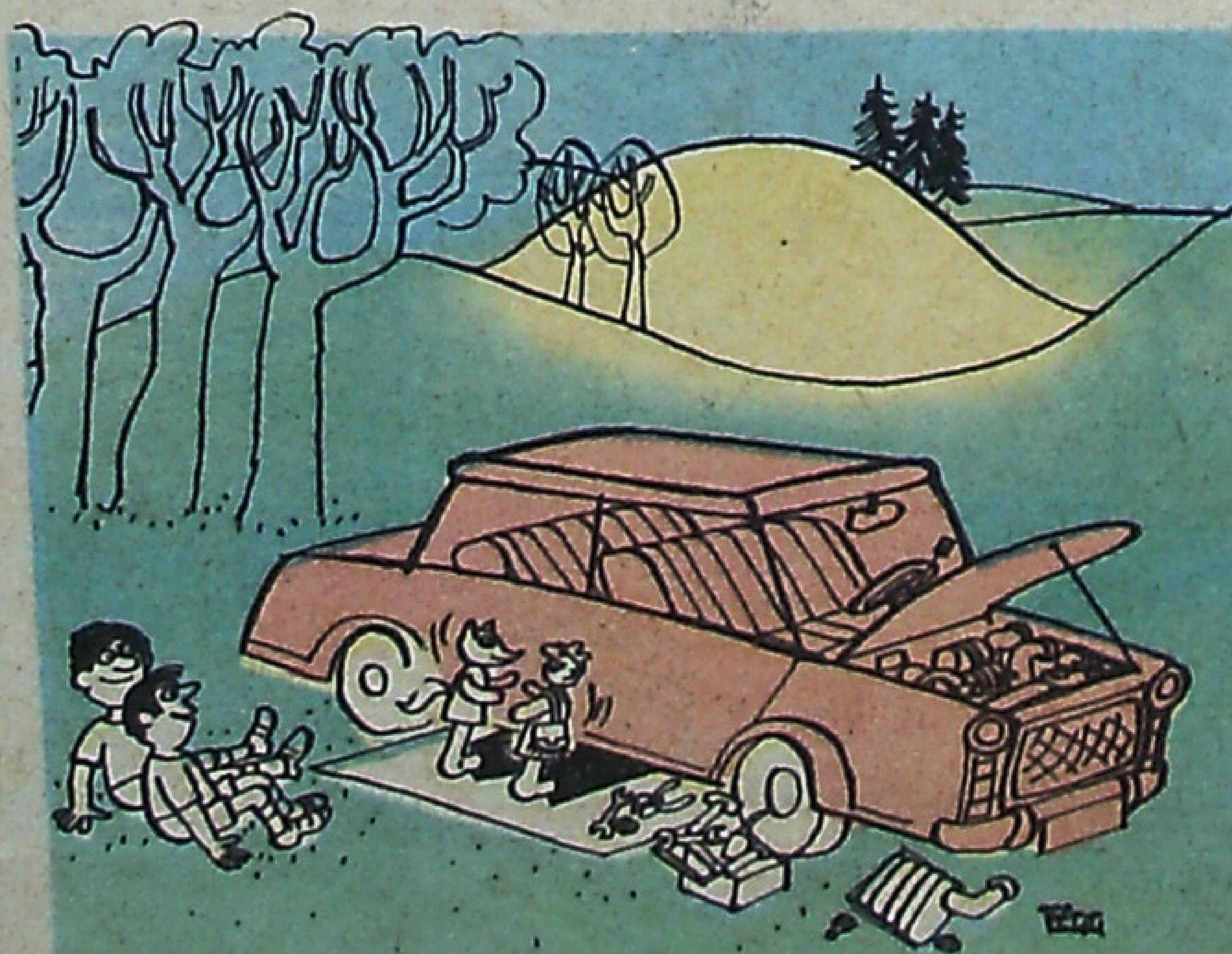
ÉSZLÉNY

VADÁSZIDÉNY

SZABADIDŐ-KIAKNÁZÁS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Pistike érdeklődik:
— Papa kérlek, szokott sírni is egy bohóc?
— Hogyne fiam. Így piheni ki magát.

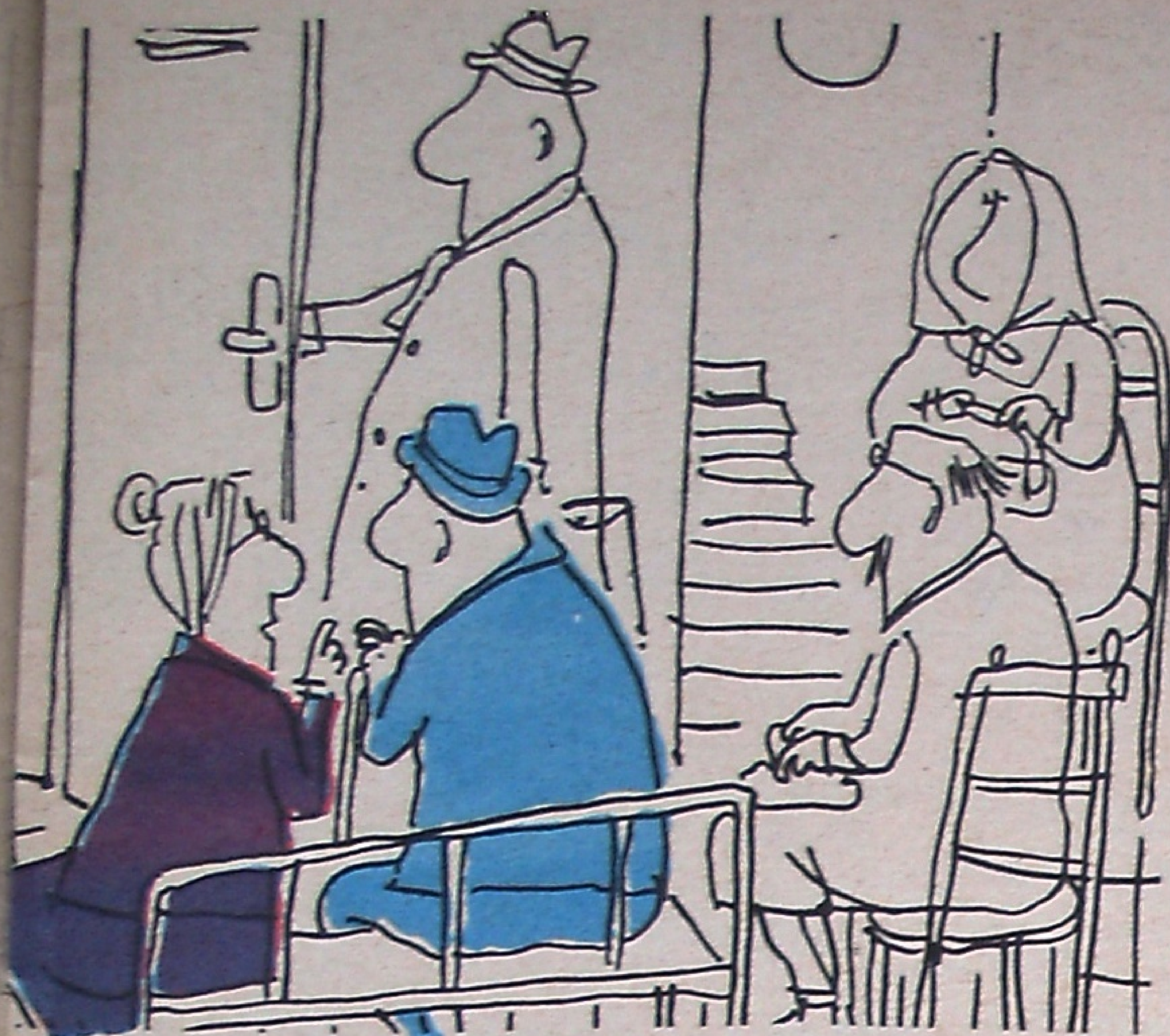
*

Két vendéglő vezetője beszélget:
— Önöknél is gyakran cserélődnek a szakácsnők?
— Ó, ne is mondja! Olyan gyakran, hogy forgóajtót kellett csináltatnunk a konyhára.

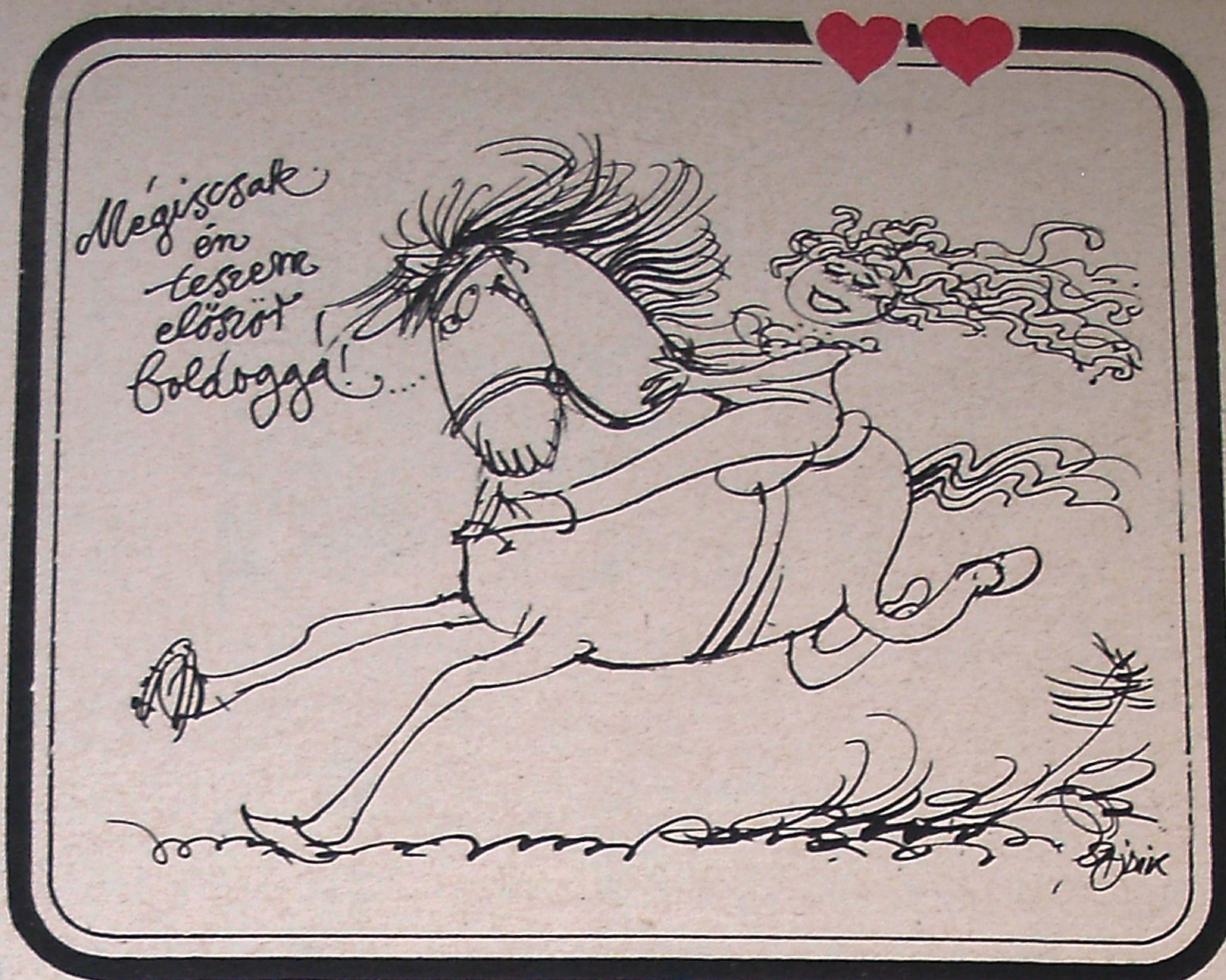
*

— Klovács kartárs — hívja magához az osztályvezető az eladót —, a vevője arcán elégedetlenséget látok. Mit akar?
— Olyan pár cipőt keres, amelyben mind a kettő egy hangnemben csikorog.

FOGADÓNAP

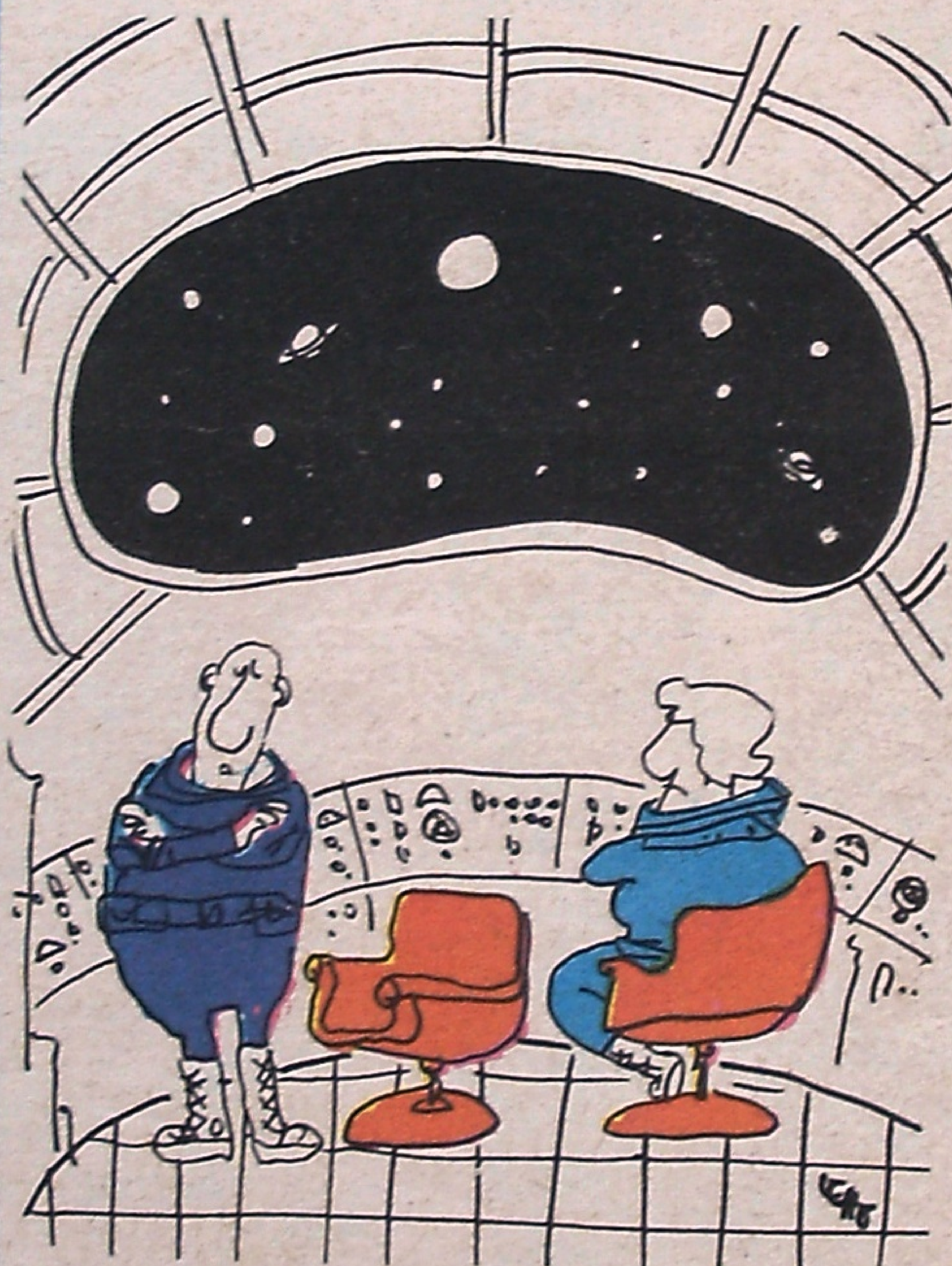
– Ő az a nagyember, aki a kisemberek problémáival foglalkozik.

LAKÓTELEPI ÉPÍTKEZÉS

TÁRSAS ŰRREPÜLÉS

– Tessék, vezess te, ha jobban tudod, hogy merre van az Androméda-köd!

HASZNÁLT KOCSI

TRIBÜN

Jópofa mondatot találtunk a Quarterlyban — fogyókurázók okulására. Azt mondja:

— Önámítás az, amikor behúzott hassal állunk fel a mérlegre.

*

Berry és Hughes, a Wolverhampton két játékosa véletlenségből egyformán hatos számmal a hátán lépett pályára, mire a játékvezető egyiküket visszaküldte az öltözőbe, hogy cseréljen trikót. John Barnwell. a Wolverhampton menedzsere bosszankodott:

— A játékosok számozása nyilván arra való, hogy mindenki könnyen megkülönböztethesse őket. Nos, minthogy a két játékos egyike fehér ember, a másik pedig néger... én azt hiszem, a játékvezető csak fontoskodott.

*

Hölgyeim és uraim — mondjá a túravezető, —, megkérem önöket, hogy saját érdekükben ne menjenek túlságosan közel a szakadék széléhez. Amint látják ugyanis, nincsen korláááááá...

*

Egy alsóbb osztályú francia bajnoki mérkőzésen a vendéglátó csapat elnöke csodálkozva látta, hogy a játékvezető egészen furcsa dolgokat ítél. Szünetben megkérte tehát a szolgálatot teljesítő rendőrt, ugyan leheltesse meg már a feketeruhás embert. A szonda csúnyán elszíneződött. A mérkőzést félbeszakították, a bíró vezetői igazolványát bevonták.

A gépkocsivezetőit is, a játékvezetőit is.

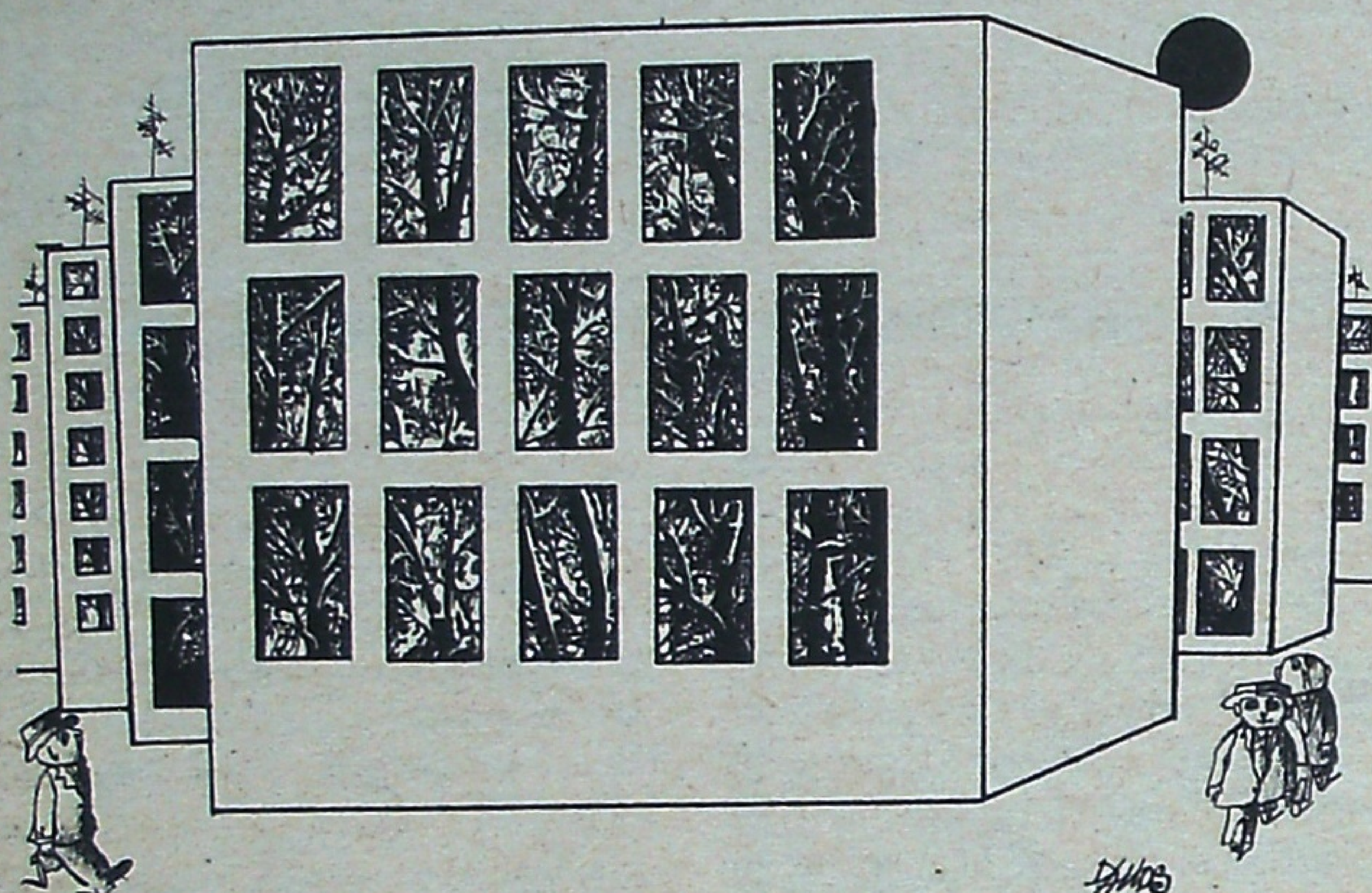
(p. p.)

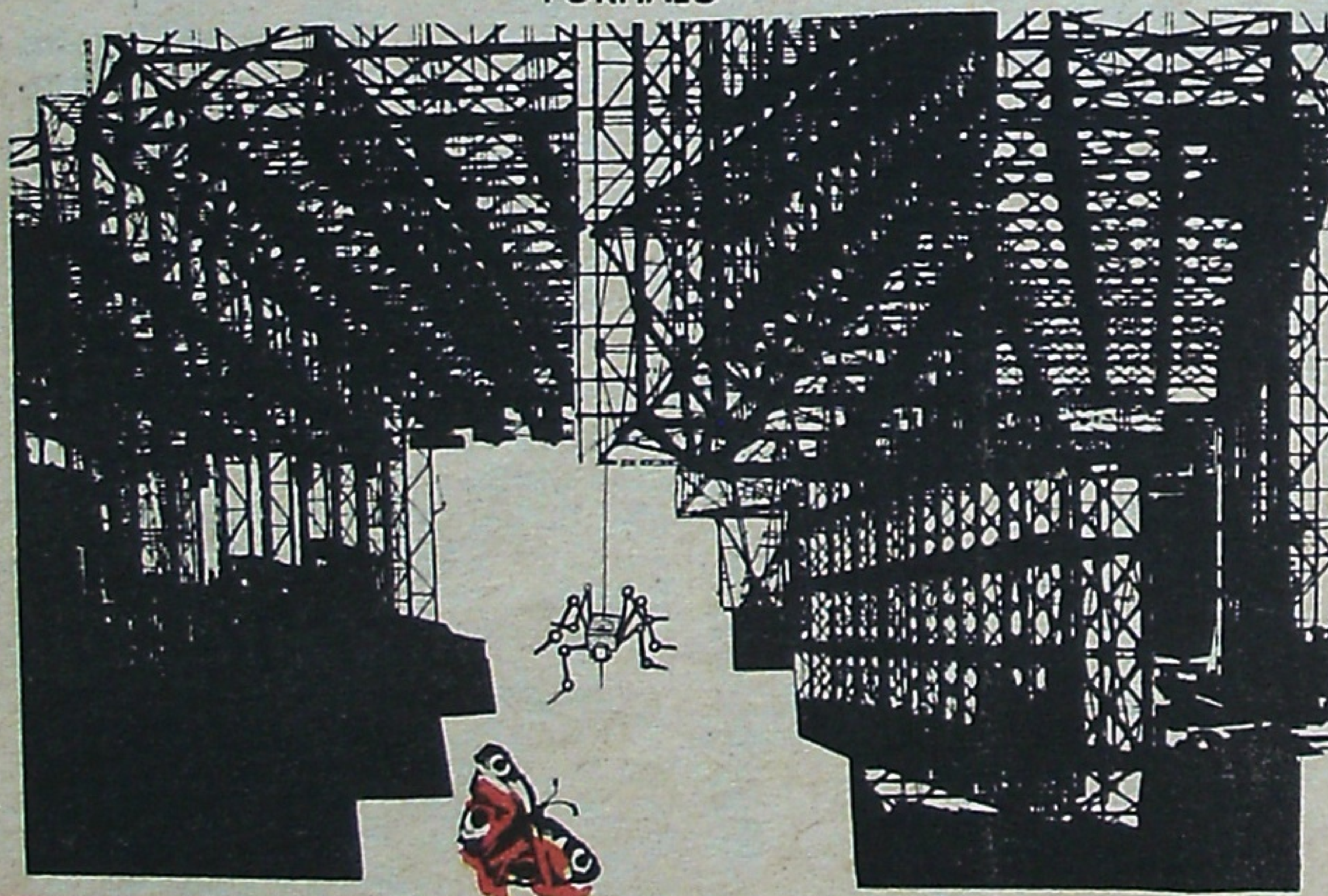
Munkatársunknak karikatúraalbuma jelent meg a Corvina Könyvkiadó gondozásában. Három rajz a könyvből:

TERMÉSZETVÉDELEM

PÓKHÁLÓ

SZILÁNKOK

EMBERHIÁNY

– Ennek az üzemnek én vagyok az igazgatója, s egyben éjjeliőre.

SZOMSZÉD

– Aztán látogasson el néha hozzám, szomszéd. A hosszú téli estéken majd elveszekszünk egy kicsit.

ÉRDEKES ESET

– Leltárhiányom van. Ebben az üzletben lopják a lopott holmit!

VALLOMÁS

A teve szenvedélyes szerelmi vallomása: Úgy kellesz nekem, mint a hátamra egy púp!

DICSEKVÉS

– Uram, én olyan tenyérjós vagyok, aki kesztyűből is tud jósolni.

PANASZ

– Szabad szombaton annyi a dolgom, hogy alig várom a hétfői munkakezdést.

TÖBBNEJŰSÉG

Vezessék be nálunk is a többnejűséget. Milyen öröm lehet például egyszerre három nőtől elválni.

BALESET

A baleset egyetlen szemtanúja az áldozat volt, de azt hazudta, hogy semmit sem látott. Nem akart tanúskodni.

MEGÁLLAPÍTÁS

Az a jó házasság, ahol a feleség és a szerető egyazon személy.

LÁTHATÁSI JOG

– Minden hónapban egyszer láthatom a gyereket.
– Ön elvált szülő?
– Dehogy. A srác éjjel-nappal csavarog.

ELŐRELÁTÁS

– Mi a mézesheteket eltesszük a házasságunk utolsó évére.

FELKÉSZÜLÉS

– A parkolóhely őrének kifizettem egy óra parkolási díjat, bár csak jövőre kapom meg a Merkurtól a Zsigulimat.

TÜRELMETLENSÉG

– Már másfél órája fogyókúrázom és még semmi eredménye nincs.

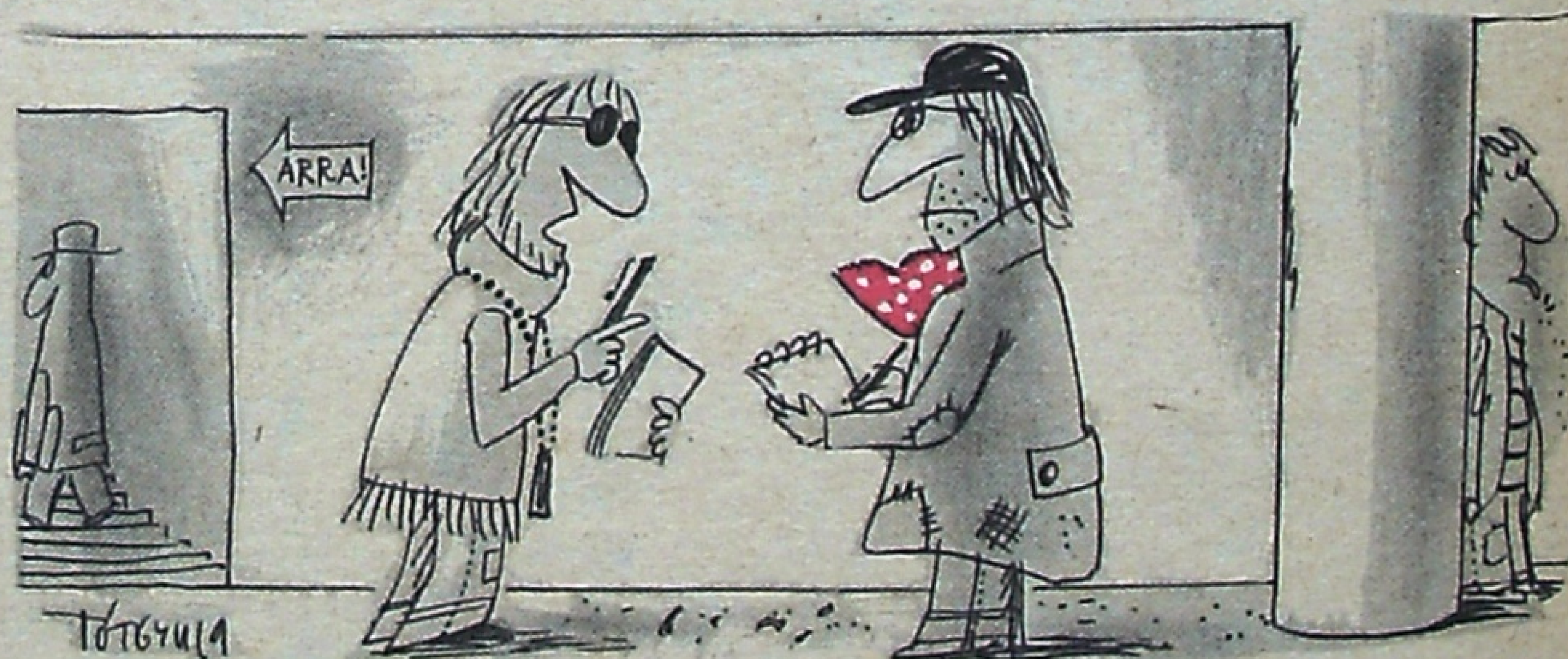
SÉTA

– Este lefekvés előtt sétálok egyet a friss levegőn, és utána is a friss levegőn maradok, mert nincs lakásom.

TAXIÁLLOMÁSON

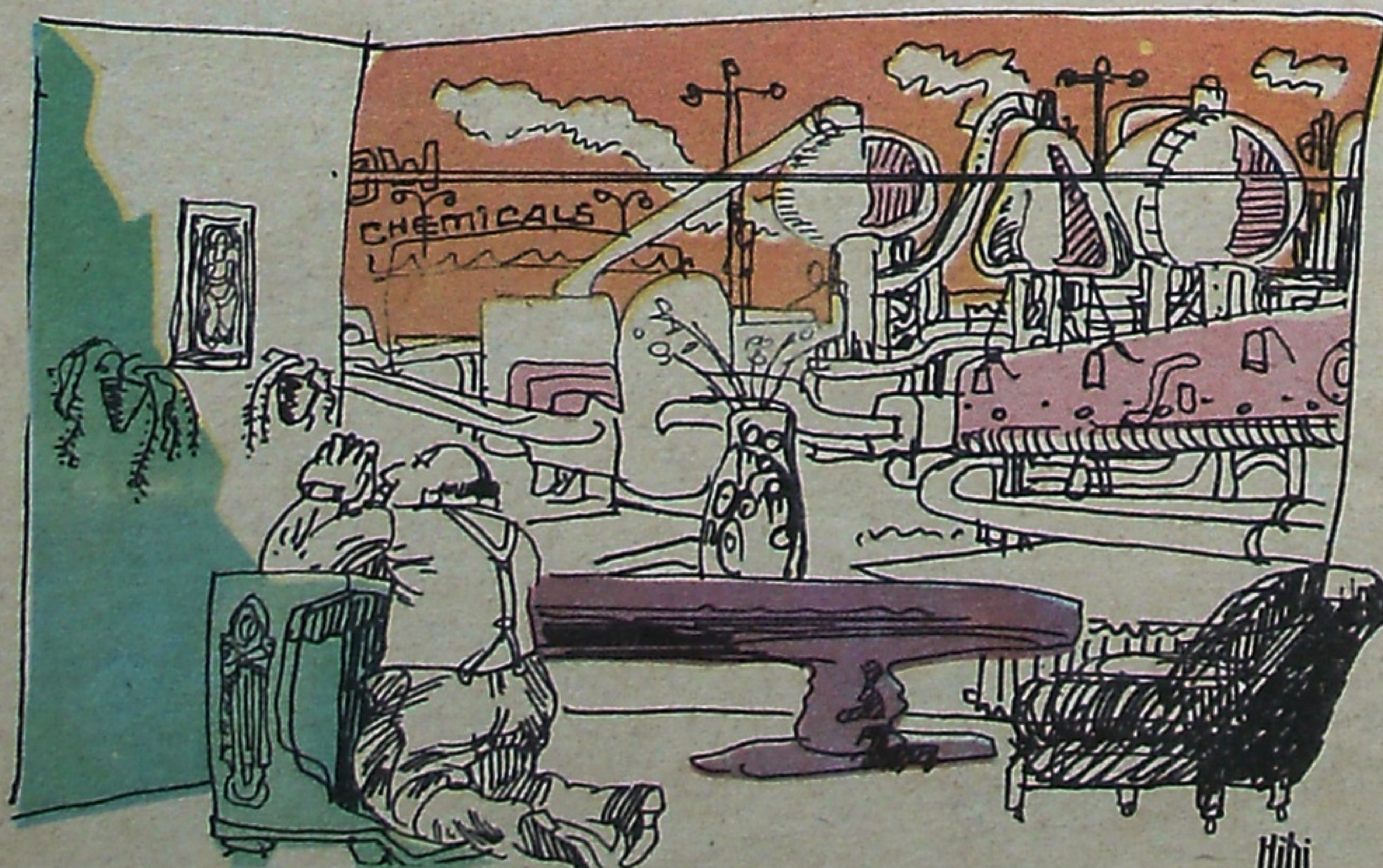
– Mennyiért visz el a Vörösmarty térre?
– Körülbelül 26 forintért.
– Az nekem sok.
– Akkor adjon egy tízest és menjen gyalog.

Galambos Szilveszter

– Szóval téged is egy szerkesztőségből küldtek, hogy riportot írj a csövesekről?

RUTIN-FOHÁSZ

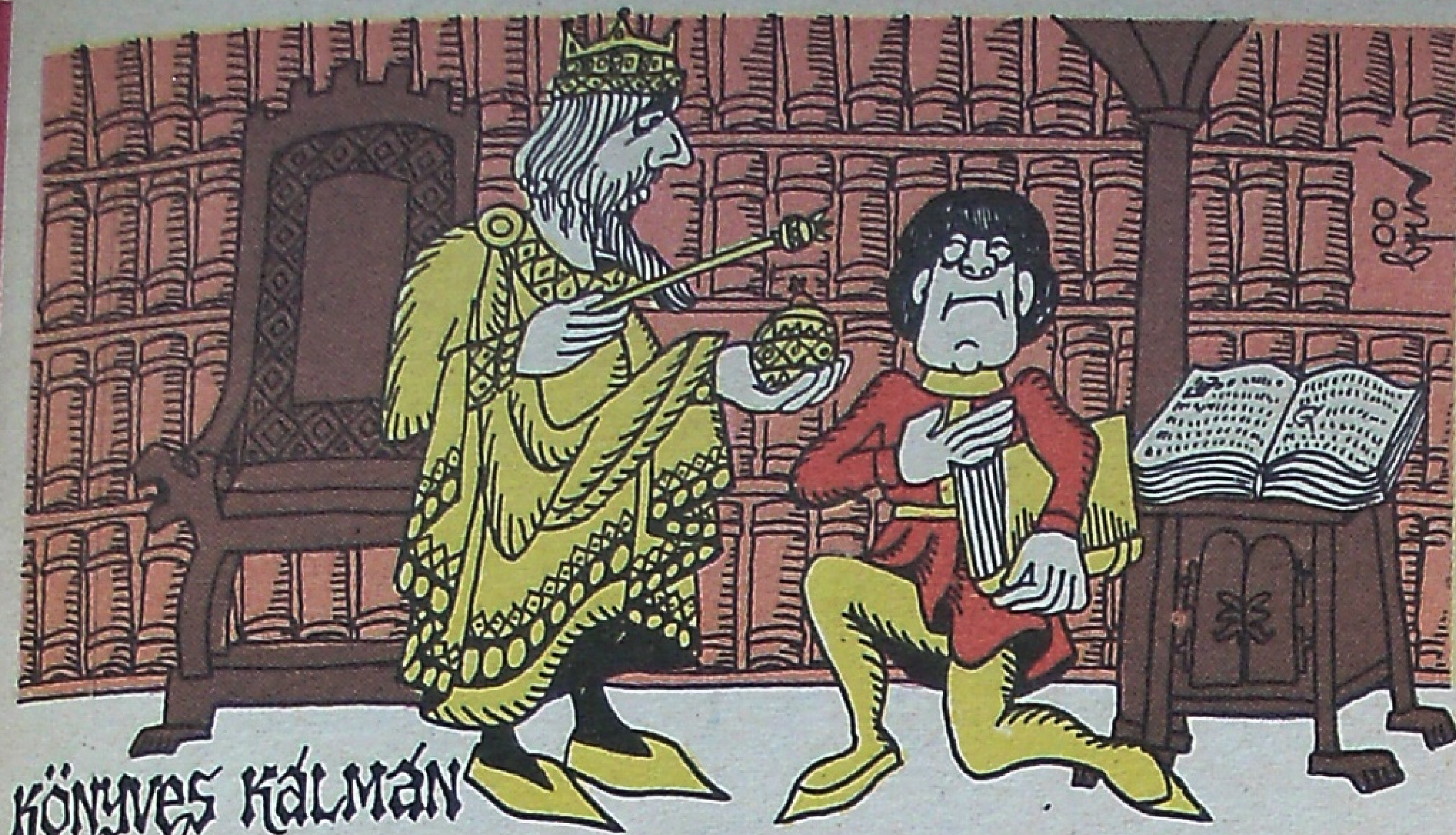
– ...mindennapi energiahordozónkat add meg nekünk ma...

TÁVIRÁNYÍTÁS

– Halló Sólyom, itt Vitorla, két kiló cukor, ecet, húsz deka parizer, patyolat...

AZ ELSŐ HÍRZÁRLAT

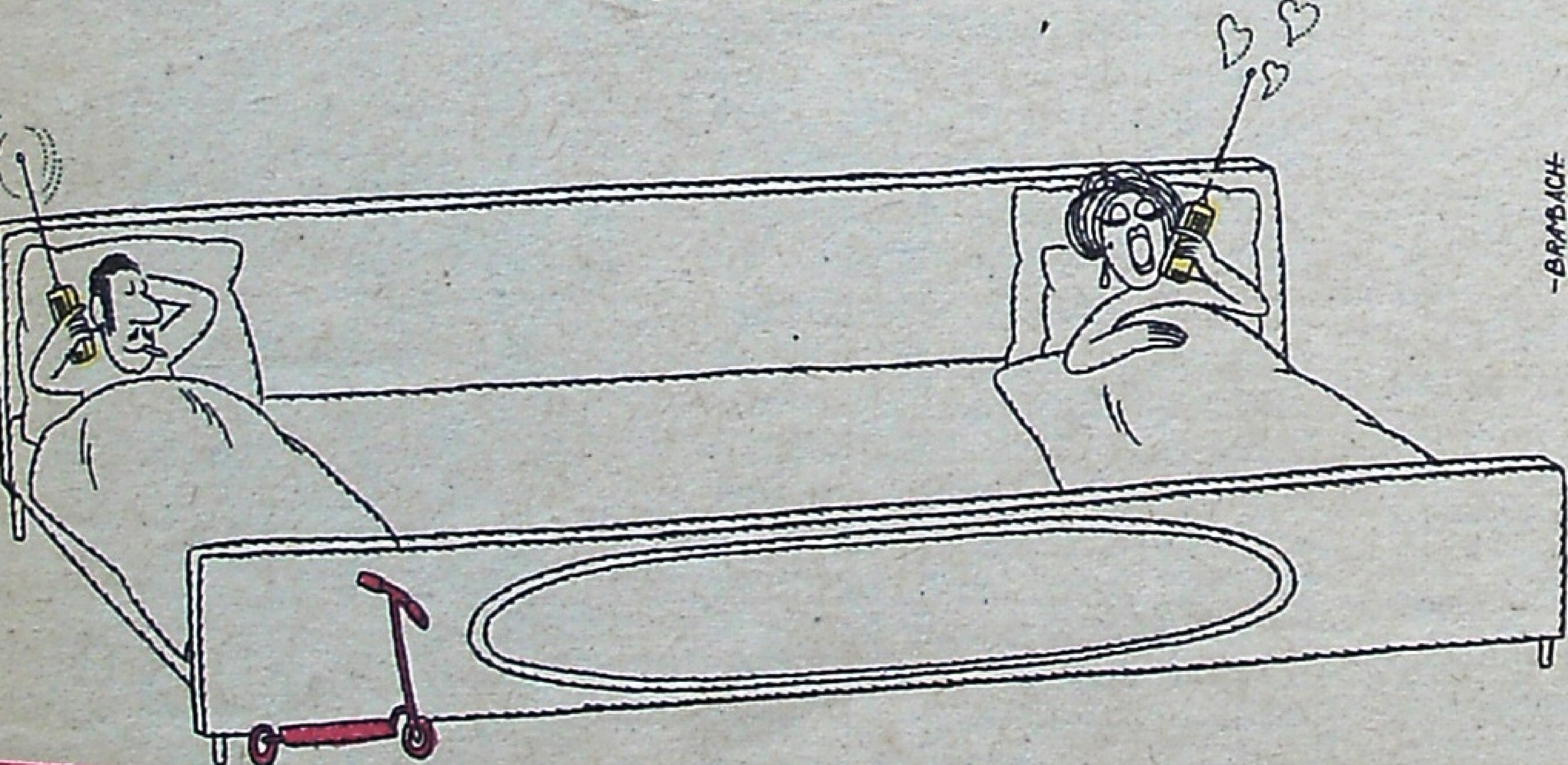
– Boszorkányok pedig nincsenek, ezért róluk a sajtóban említés ne essék!

ÚJ CSIZMA

– Vigasztaljátok meg ti is az anyut, hogy kibírunk egy hónapot zsíroskenyéren.

RÖVIDHULLÁM

Kivizsgálok

Úgy felizgatott a tévében látott krimi, hogy lefekvés előtt bevettem két Eleniumot. Az apró, sárga drazsék már éppen hatni kezdtek, amikor kopogtattak a fejemben. Egy kétorrú, háromlábú férfi áll ott, lombfűrésszel a negyedik kezében.

— Na, hogy vagyunk, hogy vagyunk? — kérdeztem tőle, mert természetesnek tartottam, hogy látogatóm szíve a vesemedencéjéből nőtt ki, s ezért le akarja fűrészelni éjnek idején a fejemet.

— Van egy kis problémám, doktor úr! — felelte erre ő, miközben kiette rekamiémból a kárpitosszögeket.

— Vérnyomás, fekély, szívbaj? ... — tudakoltam együttérzően, és kicsavartam szájából egy lámpakörtét, amelynek a csutkáját is le akarta nyelni.

— Á, nem ilyen súlyos! — mászott fel fűrészes páciensem a plafonra. — Csupán rám akarja fogni a közvélemény, hogy nem vagyok beszámítható, paranoiás kitöréseim vannak, szkizofrénia tükröződik a szememben, meg mifene.

— Én nem látok semmi rendkívülit a személyiség-lélektanában — vágtam le nyakánál fogva a fregolikötelünkről.

— Ennek nagyon örülök, doktor úr! — nyomta ki a bal szememet. — Csak tetszik tudni, nyolcéves koromban megfojtottam otthon az akváriumban az aranyhalat.

— Gyerekcsíny, mással is megesik ilyesmi!

— Tízéves koromban felrobbantottam a szomszéd kutyáját, tizenkét éves koromban megmérgeztem a nagymamát...

— Ejnye-bejnye! — húztam ki a combomból a kötőtűt, amit beleszúrt. — Lehet, hogy ki kellene venni a manduláját, mert az sok kellemetlenséget okozhat az embernek!

— Igaza van, doktor úr, nekem gyakran begyullad a torkom! Valószínűleg ezért találtam különös örömöt abban, hogy idősebb nőket fojtogatok.

— Magának biztosan sok szuvas foga van! — vettem ki szájából a leharapott gyűrűsujjamat. — Ezektől különösen ingerlékeny az ember. De biztos, ami biztos, elküldöm EKG-ra, tüdőszűrésre és próbareggelire, mert lehet, hogy ott a baj!

— Szerintem is! Csakhogy a jövő héten nem érek rá felülvizsgálatra menni, mivel szét kell vernem baltával az unokabátyám fejét!

— Miért?!

— Mert amikor megfojtottam Aranka nevű élettársamat, akkor ő azt vágta a fejemhez, hogy én egy durva, brutális természetű ember vagyok.

— Nyugodjon meg! Magának maximum csak a hasnyálmirigyeivel lehet baj. De az is lehet, hogy epeköve van...

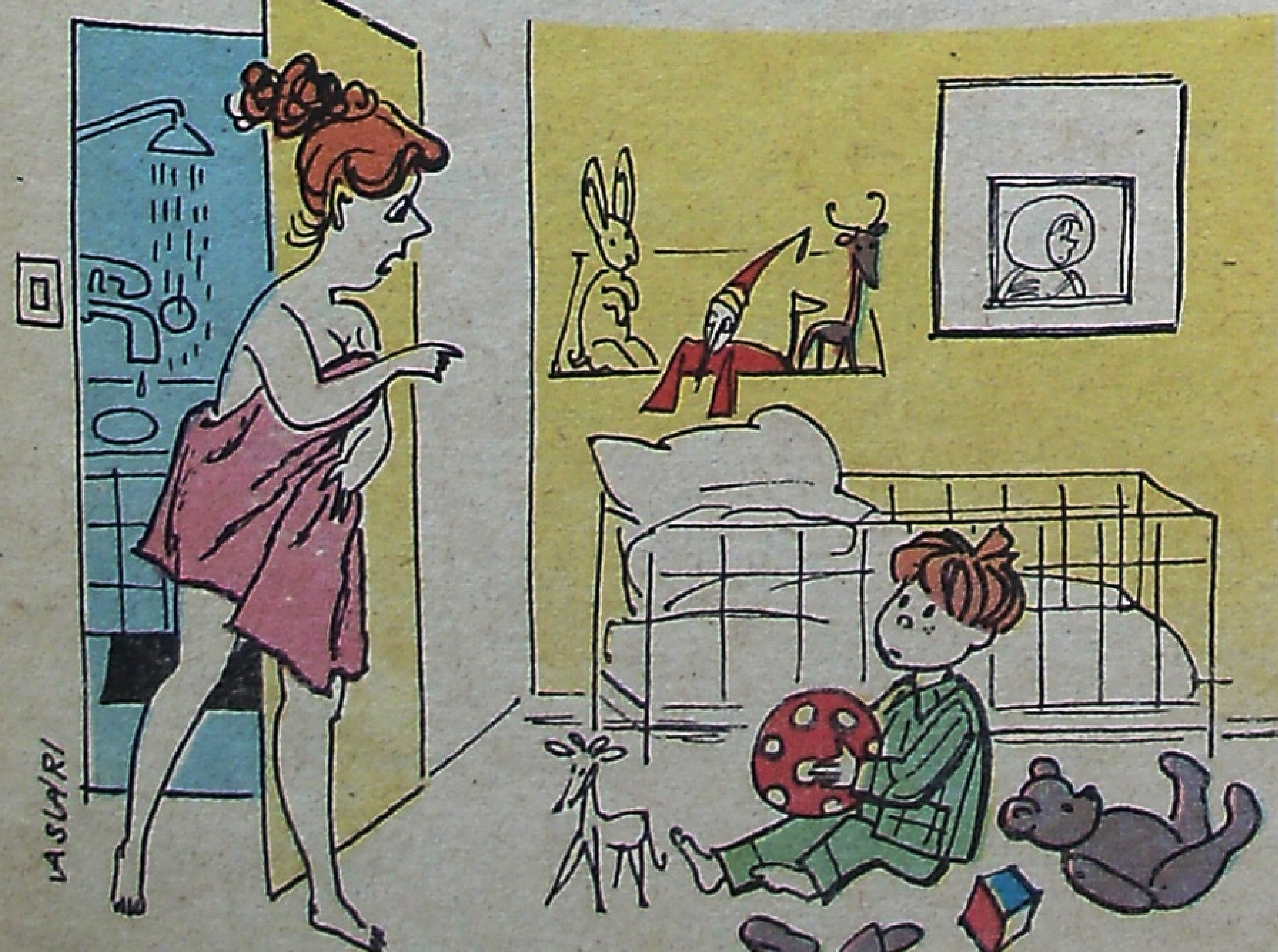
— Köszönöm, doktor úr, ezt a szép diagnózist! — mondta, miközben felgyújtotta a lakásunkat.

— Ugyan már, semmiség az egész! Adok magának egy igazolást, hogy cselekményei elkövetésekor nem szenved a beszámítási képességet kizáró, vagy korlátozó elmebajban, gyengeelméjűségben és tudatzavarban...

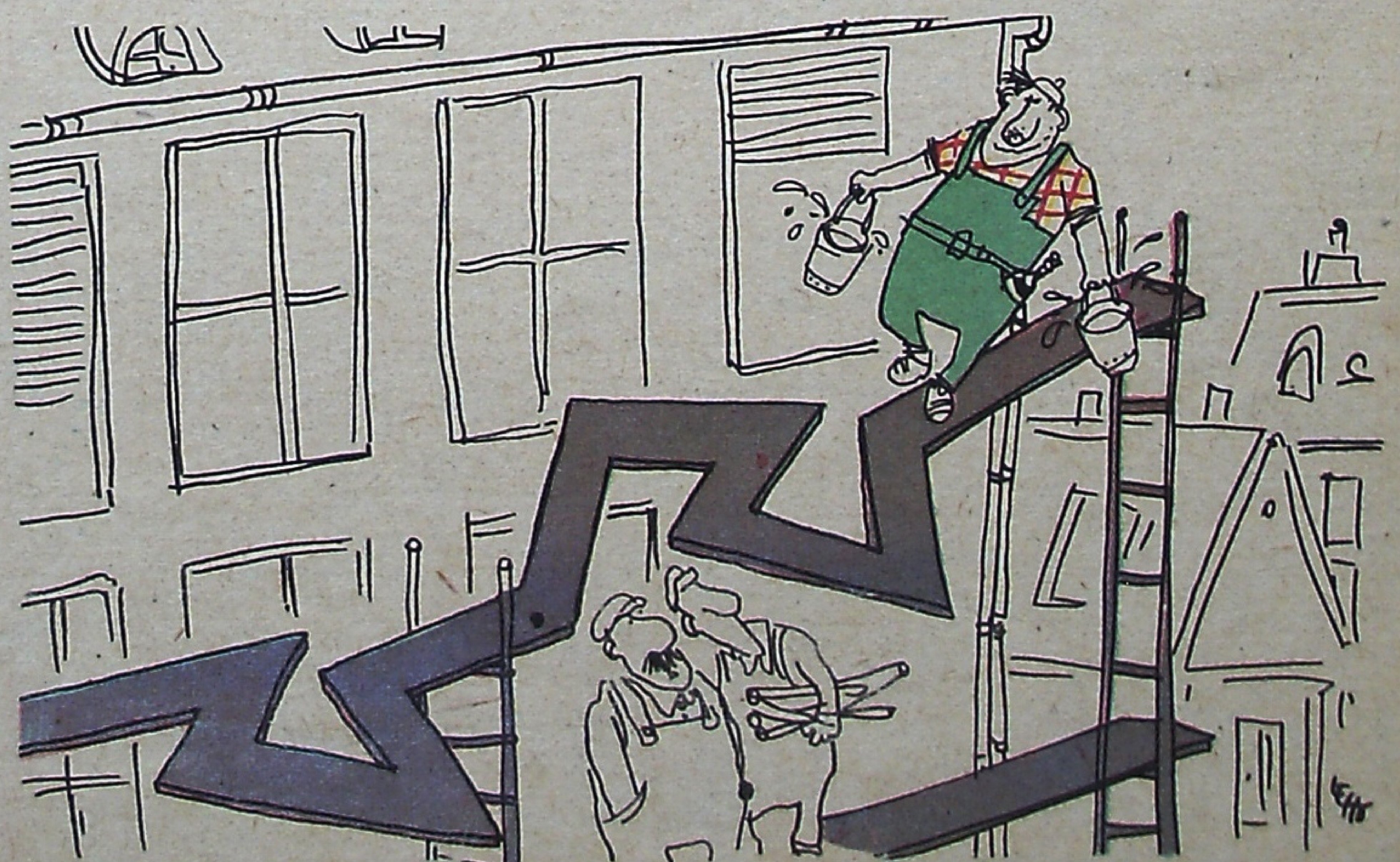
— Én pedig nem leszek hálátlan! — rebegte vérbe lábadt szemmel makkegészséges látogatóm, s ezzel kettéfűrészelt a lombfűrésszel.

Tormai László

TÜRELMETLEN ANYA

– Még mindig nem határoztál, hogy mi akarsz lenni?

– Így biztosan nem fog leesni!

Csak úgy firkálgatok

LEVELEZÉS

Ismerősöm barnára sülve jön a zimankós, novemberi pesti utcán. Mitől ez a remek szín? Kvarcol?

— A francia Riviéráról jövök — adja meg a magyarázatot. — Micsoda hónapot töltöttem ott! Tejbenvajban fürösztöttek.

— Rokonok?

— Vadidegenek. Levelezés útján szereztem őket.

— ?????

— Van ugyanis egy szomszédom, aki évek óta nyúzza az életemet. Hogy ugyebár én tudok franciául,

hát legyek szíves lefordítani neki egy levelet. Mert ő a főnökének azt hazudta, hogy tud franciául és a főnökének van Párizsban egy sógora, aki valódi francia és a főnök ideadta neki a levelet... Jó, lefordítottam a levelet. Erre másnap jön a szomszéd, hogy le kéne fordítani egy válaszlevelet is. Nem volt hosszú, annyi volt benne, hogy jól vagyunk, Sanyit felvették a jogra, Terinek kéthónapos a kisfia, csókolunk. No már most, három hét múlva a szorgalmas francia sógor megintcsak írt, erre megintcsak válaszolni kellett. Az én kedves szomszédom megintcsak írt, erre megintcsak válaszolni kellett. Az én kedves szomszédom hordta nekem a francia dolgozatokat. Ha meccset néztem, ha vacsoráztam, ha aludtam, ha vendégeim voltak, ha influenzás voltam, csak jött, mert ugye ezen múlt a vállalatnál a tekintélye, a kinevezése, az előléptetése, a prémium, a vállalati üdülés... Már bujkáltam előle, de meglesett, ha nem nyitottam ajtót, félórát zörgette. Már ismertem a főnöke egész családját és a párizsi sógor minden magánügyét, én fordítottam le, hogy a főnök öccsének operálni fogják a sérvét, hogy ha ismerős jön Párizsból, küldjenek parker betétet és arckrémet, és ha megy az illető Párizsba, azzal küldjenek téliszalámit. Továbbá én fordítottam le, hogy a főnökék befizettek egy Skodára és Gíziéknél födémcsere van. Ezt Párizsban nem értették, háromszor is visszakérdeztek rá. Egy idő után a főnök úgy elkényelmesedett, hogy már le se írta magyarul a választ, csak egy cetlire ráírta, hogy „Anettet meghívjuk karácsonyra," vagy azt, hogy „jövőre mi is utaznánk Franciába" és rábízta szomszédomra, hogy ebből kanyarítson részletes levelet, a szomszéd pedig továbbította nekem a megtisztelő feladatot. És ekkor támadt egy remek ötletem. Beleleveleztem a főnök ügyeibe a meghívásunkat. Beleírtam, hogy van egy ragyogó barátunk, aki a feleségével őszszel Franciaországba fog utazni, akinek rengeteg hálával tartozunk, mert Sanyit kimentette egyszer az égő házból, és lehet, hogy beköszön hozzátok... A párizsiak persze erre is reagáltak, de ezt nem fordítottam le főnökéknek. Így levelezgettem háromnegyed évig, és amikor megérkeztem Párizsba, tárt karok vártak, remek vacsora és meghívás szerény nizzai nyaralójukba.

— És ha a főnök megtudja?

— Megtudta. Szomszédom most állást keres, a főnök franciául tanul.

PIROS TRIKÓ

— Piros atlétatrikót keresek — mondja előttem egy hölgy a Röltex boltban.

— Nincs. Fehéret tessék — hangzik a válasz.

— Ez borzasztó — mondja a hölgy —, már a tizedik üzletben járok. Mit csinálják, ha ezt rendelték el az iskolában. Tornaórára piros trikó a kötelező.

Ügyes. Fehér atlétatrikót mindenütt lehet kapni. A fehér higiénikus, jól mosható, nem festi meg a gyerek bőrét, ha torna közben megizzad, a fehér trikó jó viselet. Erre mit találnak ki az egyik általános iskolában (ahol is, mint tudjuk, minden ingyenes és nem szabad a szülőkre extra adókat kiróni); azt, hogy piros trikó kell.

Pár nap múlva mit látok a körúton? Ugyanaz a hölgy lép ki sóhajtozva egy fehérneműüzlet ajtaján.

— Még mindig nincs piros trikó? — érdeklődöm.

— Nincs, hála istennek — hangzik a meglepő válasz. — Még szerencse, hogy nem kaptam sehol piros trikót. Tegnap ugyanis jött egy új tanár bácsi és kihirdette, hogy akinek piros trikója van, vigye vissza. Sötétkék a kötelező.

DOLGOZAT

A mellettünk levő utcában van egy általános iskola. Délután kettő, egy elkeseredetten bőgő fiatalember vánszorog hazafelé.

Megállítom, megsimogatom a boldogtalan negyedik osztályost.

— Mi ez a keserűség, öcsi?

— Ehe... ehe... ehegyest kaptam a dolgozatomra.

— Miből?

— Fogalmazásból.

— Miért?

— Azt mondta a tanító... tani... hító... bácsi, hogy ihírjunk akármiről... és... és én *vicceset írtam*...

Elbúcsúztam a síró gyerektől és tapasztalataimat elmeséltem a könyvkiadóban lektor barátaimnak, hogy íme, idejekorán kiirtja az iskola a humoristákat. Az egyik lektor nevetve mesélte, hogy annakidején ötödikes kisfia azt írta a dolgozatába, hogy „fekete csönd ült a tájon" — mire a tanító bácsi hullámvonallal aláhúzta a mondatot és mellé írta: „a csendnek nincs színe." Szerencsére a gyerek nem hitte el, — és kitűnő író lett belőle...

ÜVEGGOLYÓ

És hogy írjunk valami kedveset is az iskoláról:

Házunkban lakik egy bűbájos, fiatal tanítónő.

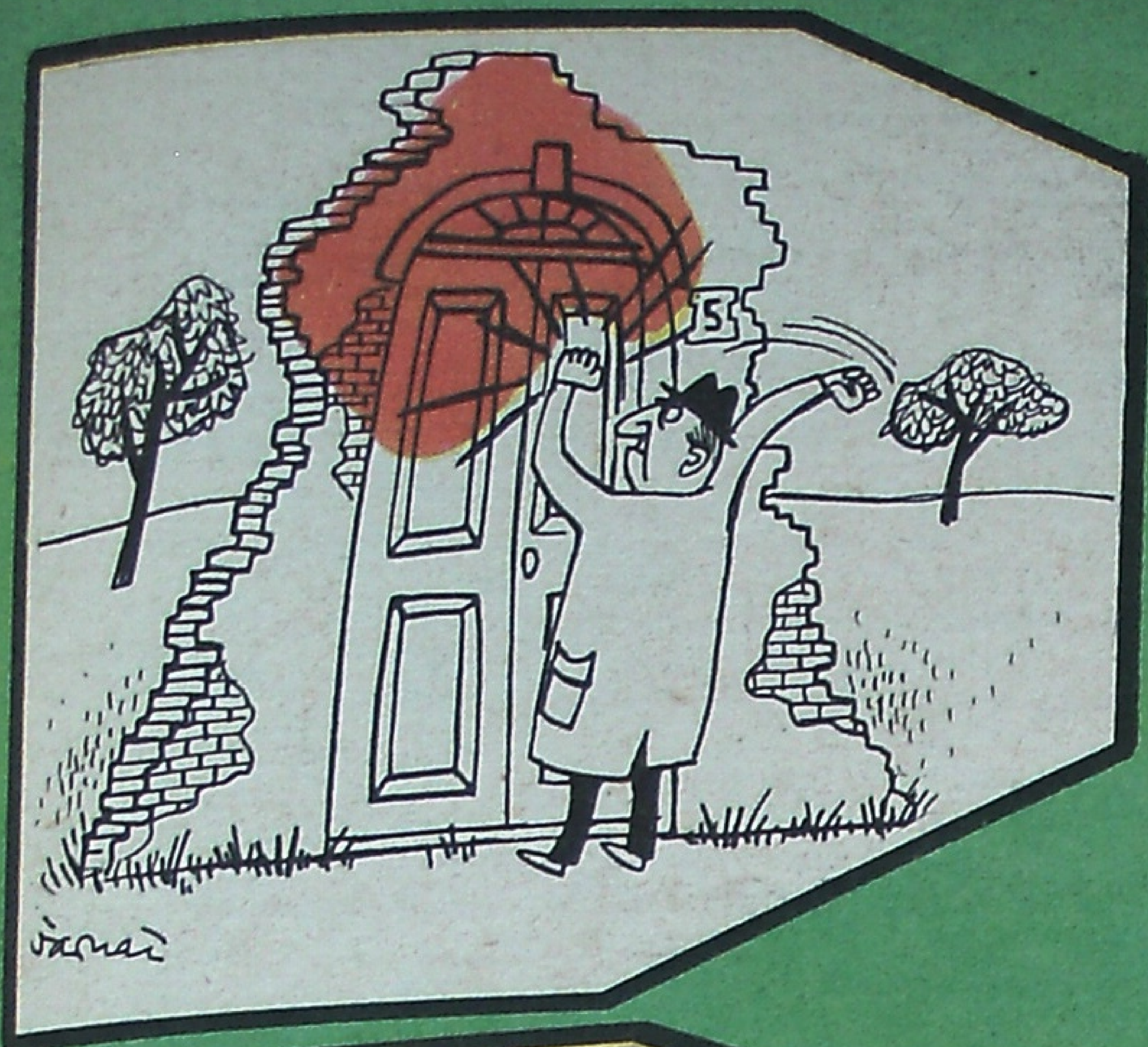
Együtt mentünk fel a liften, Icuka marka tele színes üveggolyókkal.

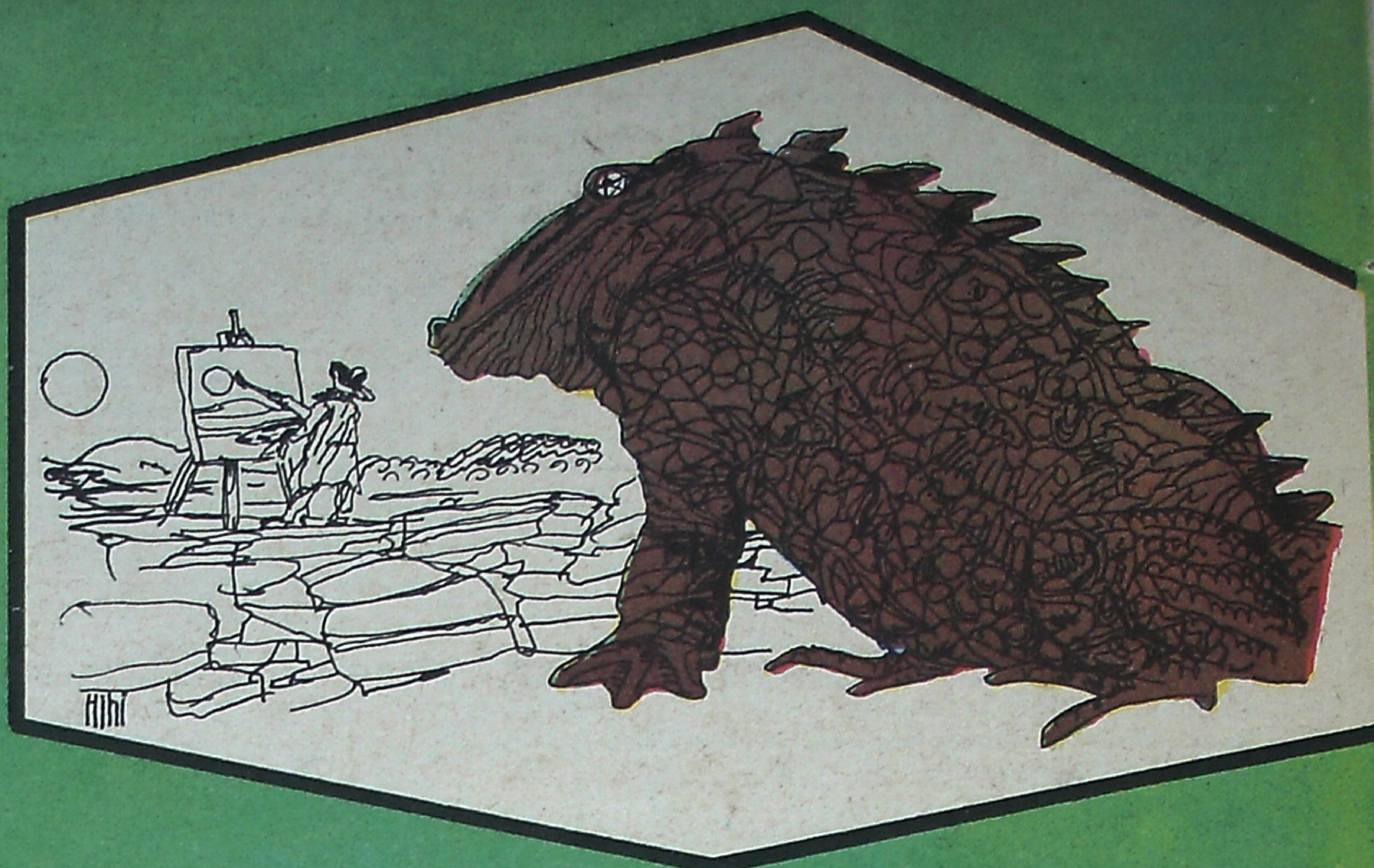
— Ez a legújabb játék — magyarázza, — a kedves osztályom egészen begolyósodott. Mindenki gurigázni akar.

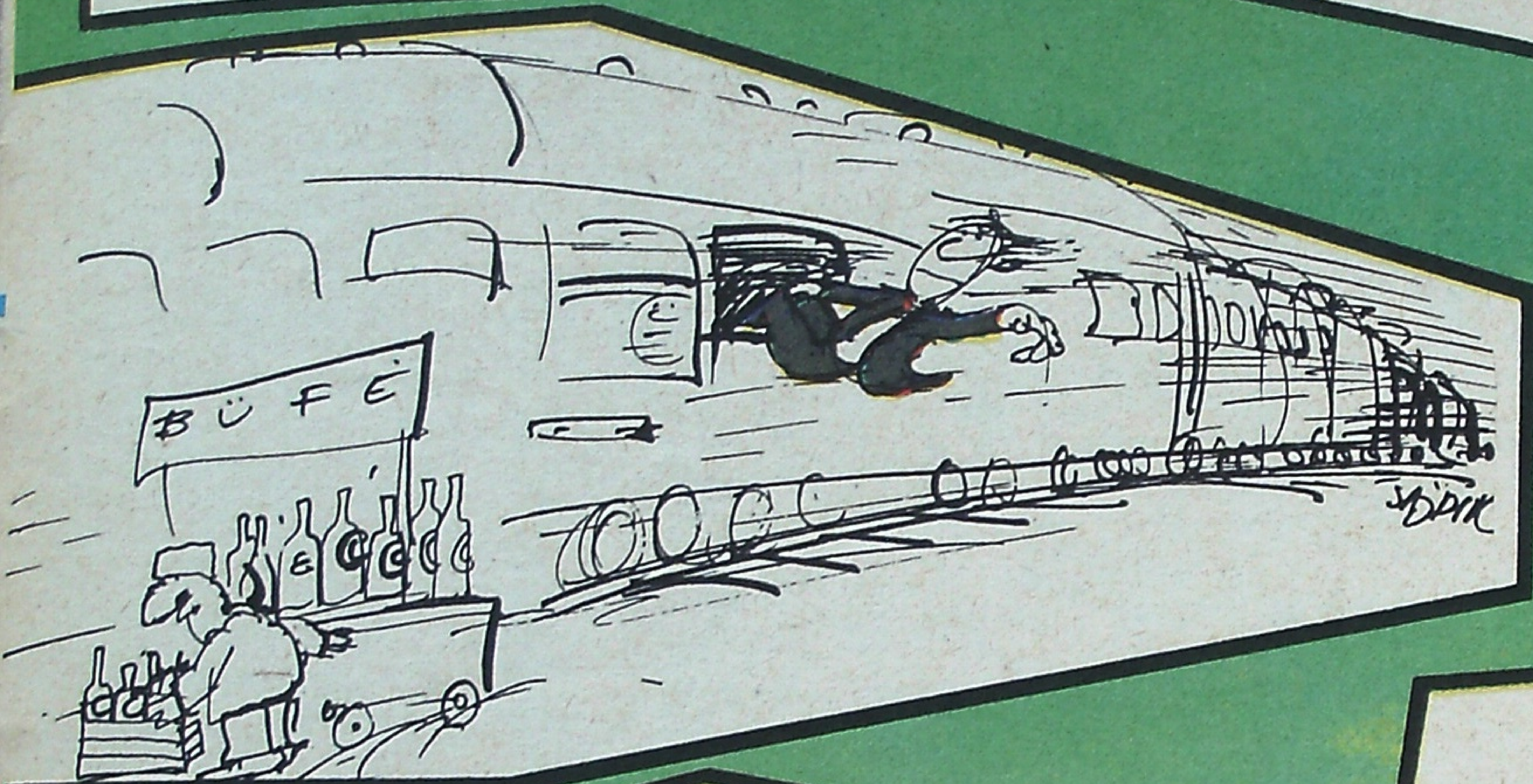
— Csak nem koboztad el tőlük? — kérdeztem elszörnyedve.

— Én??? Isten őrizz. Vettem a trafikban én is húsz színes golyót, hazaviszem, játszani akarok vele. És holnaptól mindennap adok egy üveggolyót annak a gyereknek, aki legjobban viselkedik.

Fehér Klára

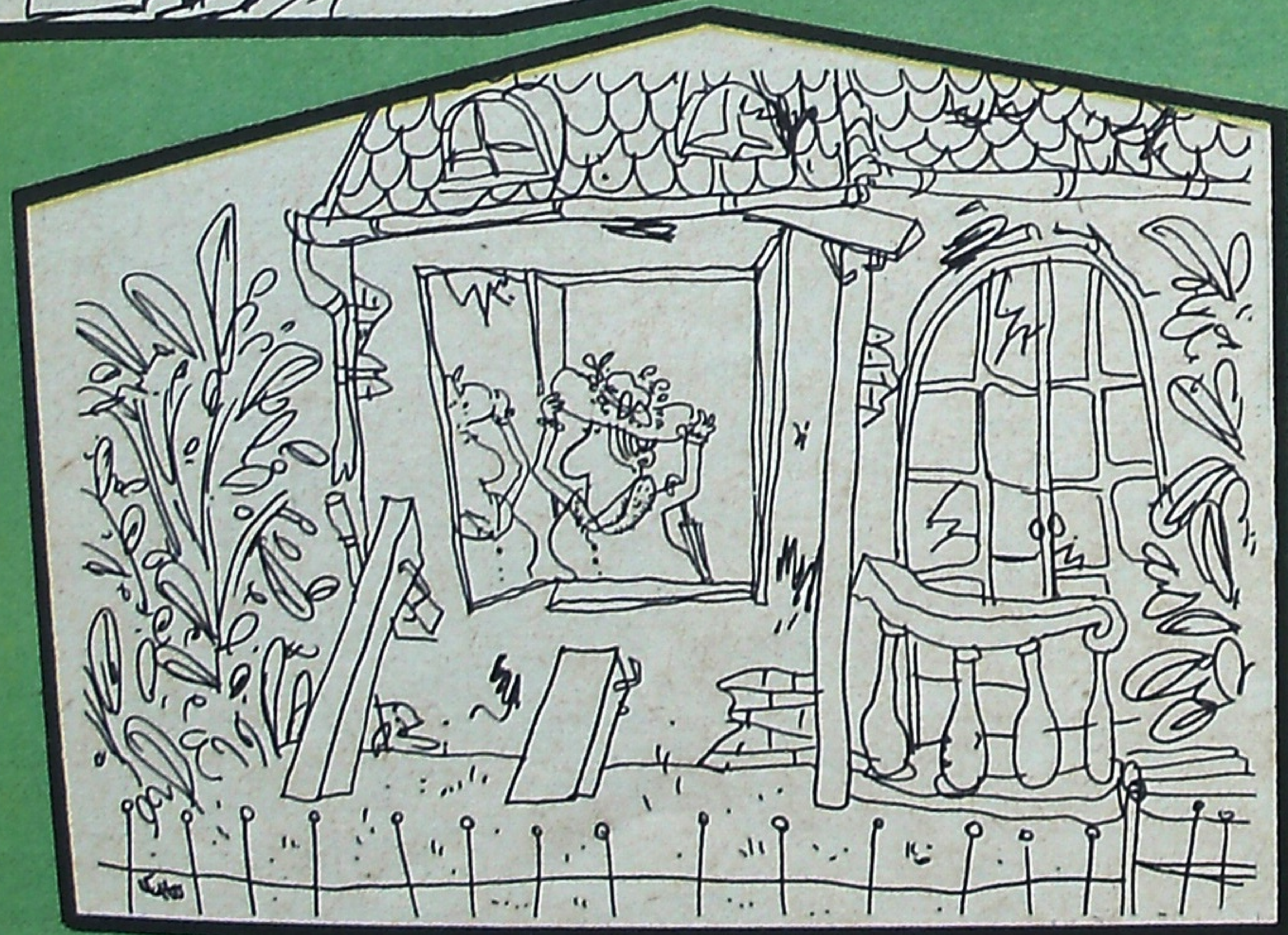

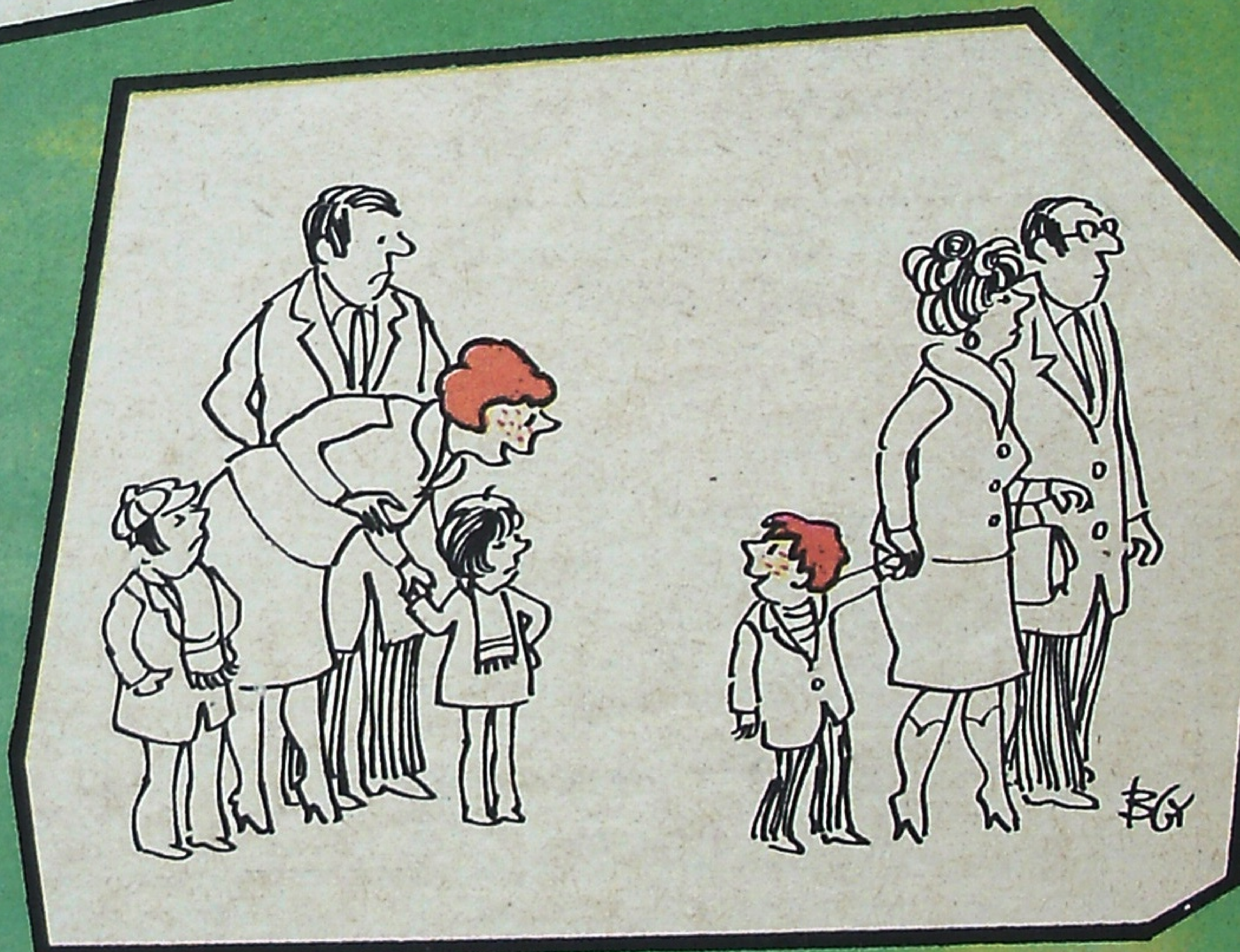

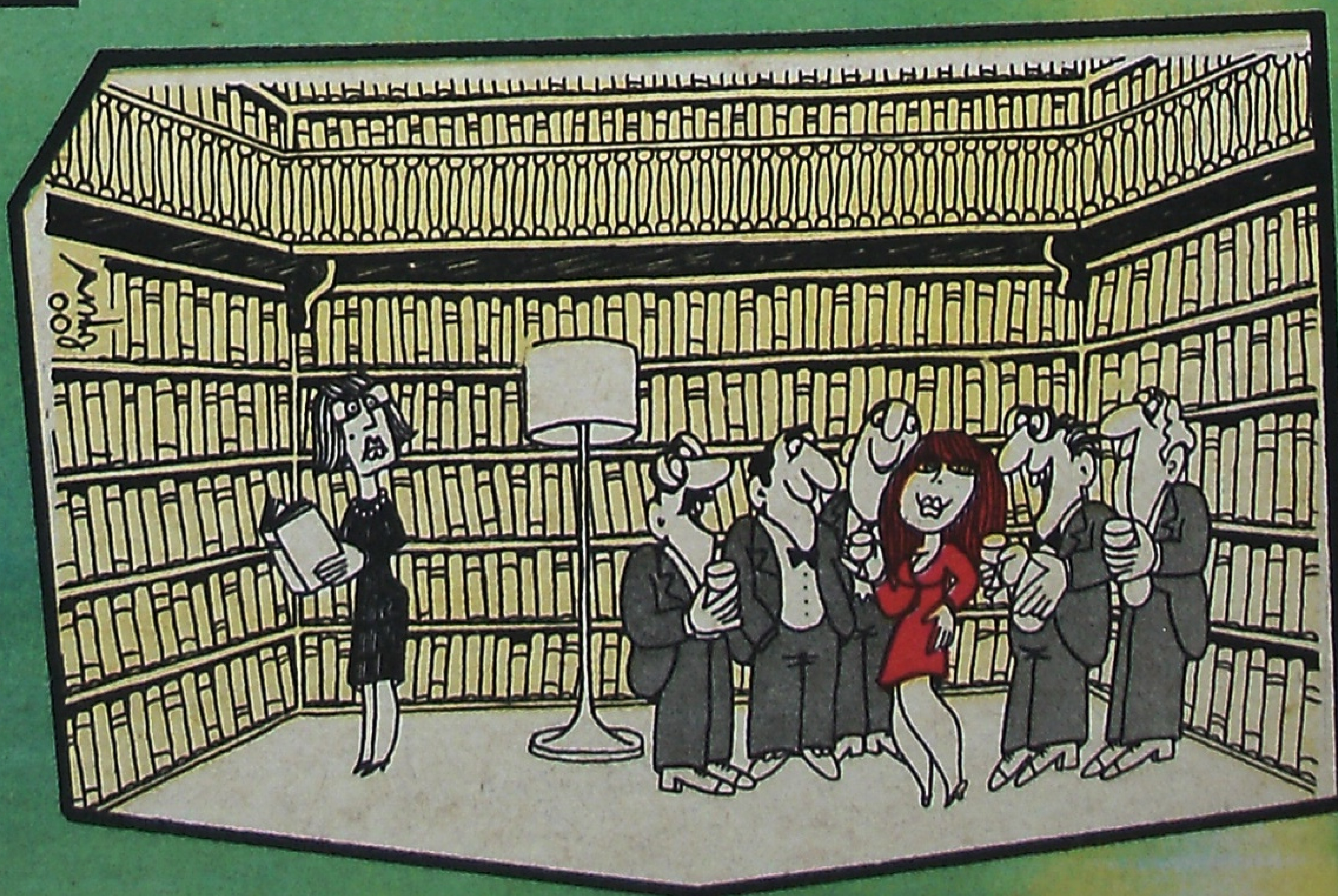
külső

VÁRNAI
HEGEDÜS
SAJDIK
LEHOCZKI
BRENNER
FÜLÖP
BALÁZS-PIRI

ÉPÜLŐ LAKÓTELEP

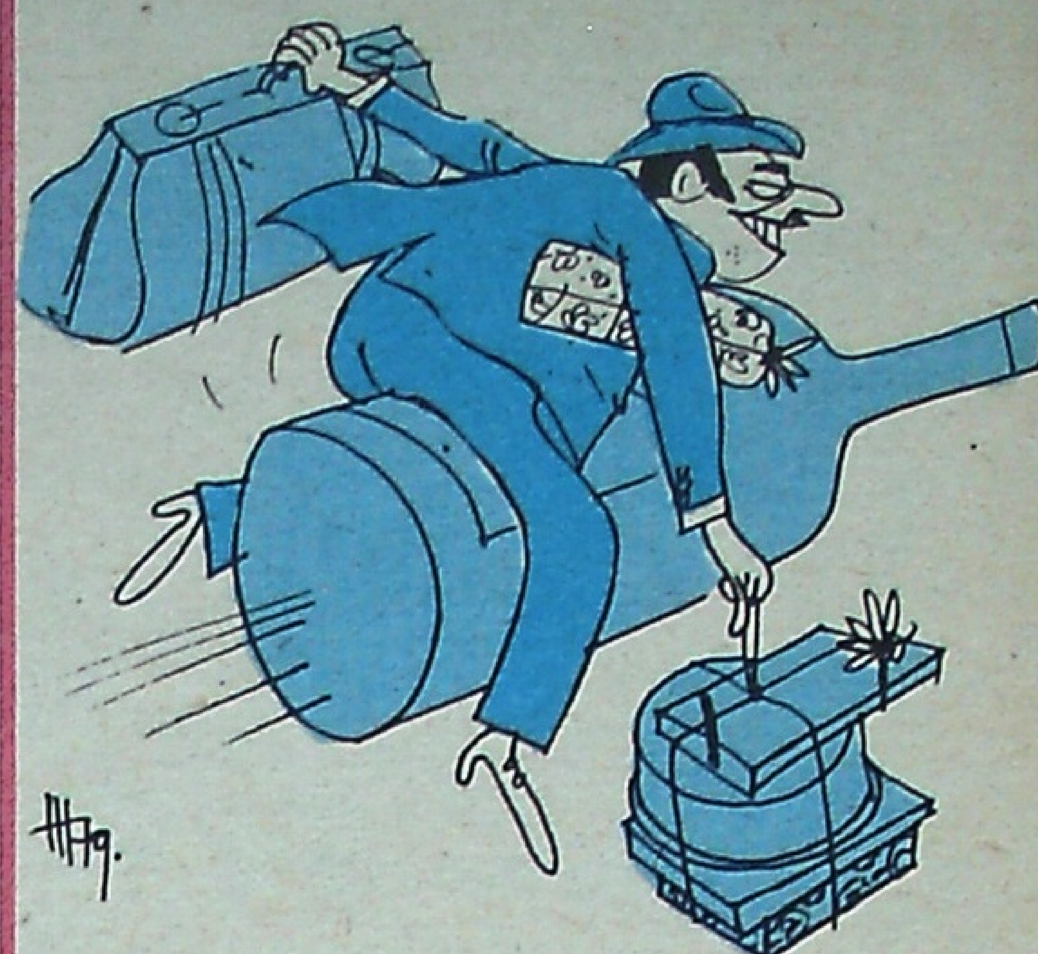

– Most vagy a gólyák túl gyorsak, vagy mi csúsztunk a határidővel! . . .

SZABADSÁGON

FIZETÉSNAP

Szovjet Humor

OTHELLO, MODERN RENDEZÉSBEN

ALEKSZANDR MÁTYUSKIN—GERKE ÍRÁSAIBÓL

A kétkopejkás

Pável leemelte a kagylót. Semmi, hallgatás.

— No jó — sóhajtott. — Fulladj meg! — s előkotort a zsebéből egy kétkopejkást. — Nem garasoskodunk.

A telefon örömittasan fütyölni kezdett.

Újra tárcsázott és várt. Rövid füttysorozat.

— Foglalt — mondta, és visszaakasztotta a kagylót.

Gondosan zsebébe rejtette jegyzettömbjét, majd óvatosan a „VISSZAJÁRÓ ÉRME" ablakába dugta az ujját, de nem talált semmit. Megrángatta a kart, belefújt a kagylóba s nem tudni, miért, megcibálta a vezetéket.

— Add vissza! — mordult fenyegetően. — Add vissza, gazfickó, vagy odavágok!

A telefon hallgatott.

— Nekem nem kell a másé — dörmögte az alak, ritmikusan csapkodva a fémburkolatot. — Ami az enyém, azt add vissza! Hallod, ördögfajzat?

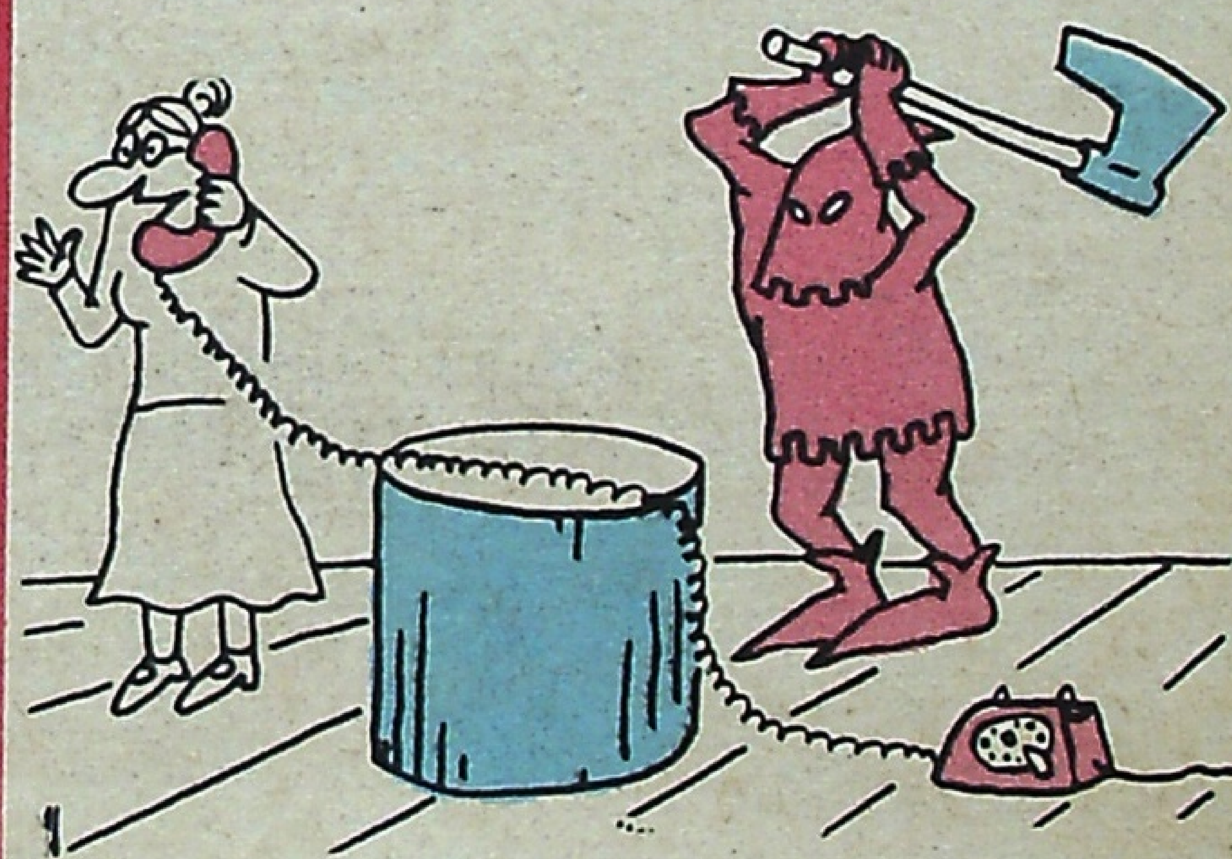
A készülék megnyekkent.

— Na látod, szóból ért az ember! Tudod mit, váljunk el békességben. Nem haragszom én. Hogy először nem adtál vonalat? Nagyon helyesen tetted. Ki a franc dolgozik ma ingyen? No de ha foglalt, hát hoci a pénzt!

És védhetetlen jobbegyenest mért a masinára. Az sajnálatra méltóan felsírt és fulladozva kifordított magából egy marék kétkopejkást.

— Hogy előbb nem jutott eszedbe — dünnyögte Pável, és zsebre vágta az aprót. — Nekünk a másé nem kell, de ha már vér szerint is a mienk, ahogy mondani szokás: üsd-vágd, nem apád . . .

ÍTÉLETVÉGREHAJTÁS

A sportot csak hagyjuk

Az ugrórúd

Miféle népség — csodálkozik az ugrórúd —, elég felsegítenem valakit a magasba, máris sorsomra hagynak. Egy vigasztal: nélkülem még senkinek sem sikerült odafönn tartósan megkapaszkodnia.

A diszkosz

Ártottam én valaha is az embereknek? — kesereg a diszkosz. A lelkem teszem ki értük, s mi a hála? Mindegyik olyan messzire igyekszik elhajítani, amilyen messze csak bír.

Átverték

— Megint átvertek — háborog a futball —, azt ígérték, játszani fognak velem, de csak rúgnak-vágnak.

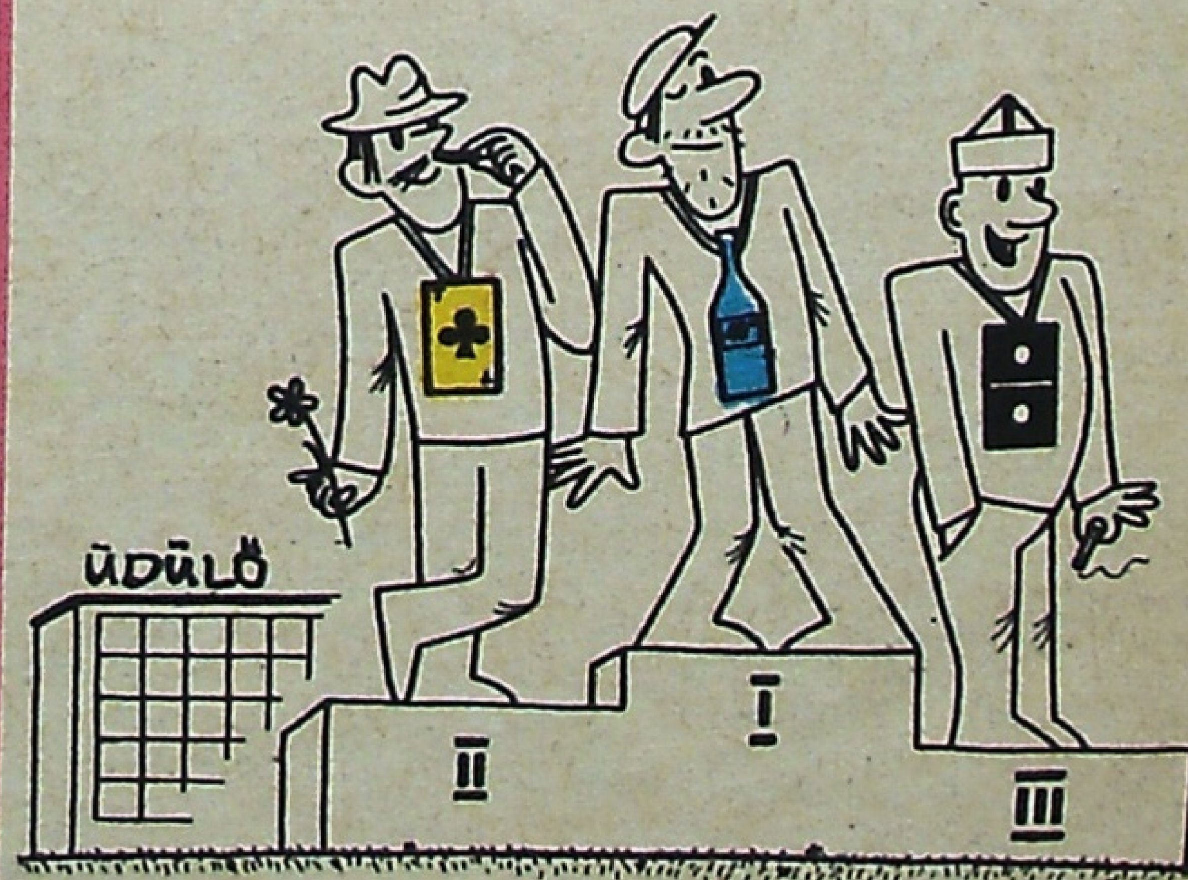
— Sűrűbben kerülj hálóba — javasolták neki —, akkor majd a karjukra vesznek.

Erkölcscsősz

Ha száz szemem volna, sem lenne elég — zsémbeskedik a szertár lakatja. — Itt van például a váltóbot. Egyetlenegyszer tévesztettem szem elől, azóta is kézről kézre jár.

(Oroszból fordította: **Lehoczki Károly**)

VERSENYBEN
A SZABADIDŐ JOBB KIHASZNÁLÁSÁÉRT

AZ OLVASÓ OLDALA

Pazarlásnak tűnő takarékosság

1

Vakulj, magyar

Összesen két lámpa van az utcánkban, a XII. kerületi Bán utcában, de abból az egyik hónapok óta nem működik. Az Elektromos Művek még csak nem is ígéri közeli megjavítását a lámpának, arra hivatkozva, hogy egész Budapesten mindössze egy darus kocsi és két ember áll rendelke-

zésre a közvilágítás javításainak elvégzésére. A fél utcánkban este semmit sem látni, a sötétben sor került már utcai betörésre is, meg lábtörésre is. Spórolunk a közvilágítással? Ne így, mert ez inkább pazarlás.

Várkonyi Gyuláné
Bp., Bán u. 1/b. 1123

2

Hősugárzó kellene

A székesfehérvári állomásfőnökségen, a MÁV-nál dolgozom, mint kapus. Heten vagyunk kapusok, ebből négy nő. Októberben kértem az anyag-főnökségtől a portásfülkébe dobogót a lábunk alá és hősugárzót. (Négyfelől ér bennünket a huzat!) A válasz: a mai világban hősugárzót? És pont a kapusoknak? Érdekes, hogy belső munkahelyeken, ahol a radiátor közvetlen közelében ülnek a dolgozók, adnak dobogót, mi itt kinn a nagycsarnokban majd megdermedünk a huzattól. Mi idekint nem érünk annyit, mint dolgozótársaink odabent?

Trencsányi Józsefné
Lepsény, Posta út 97.
8132

3

Attila sírja nem itt van

A XIV. kerületben, a Fogarasi út elején, nemrég készült el az új úttest. Most már hónapok óta ismét, folyamatosan — bontják. Attila sírját keresnék éppen itt? Szerintem nincs a Fogarasi úton. Esetleg új olajlelőhelyek után kutatnak, hogy Zuglóban törjék le az olajmonopóliumok spekulációit? Valószínűtlen ez is. Inkább attól tartok: a Fogarasi útnak a Bíbor utca és a Várna utca közötti szakaszán a szokásos pazarlás folyik. Éppen most, a takarékossági kampány kellős közepén.

Husz Róbert
Gépipari Techn. Int.

Ki mit keres?

...nyolchónapos kislányom részére keresek Chicco hordozót, ami személyautóba babaülésnek is jó. Még használt is megfelelne!

Ifj. Mészáros Istvánné
Várpalota (Inota), Bercsényi u. 3 8103

...keresek 1300-as Polski Fiat személygépkocsihoz lendkerék-fogaskoszorút. Aki tudja, hol lehet kapni, kérem, értesítsen!

Szele Endre
Szeleste, Petőfi u. 1. 9622

...óvoda részére keresünk 10 db 22-es vagy 24-es átmérőjű zománcozott éjjeliedényt. Hátha van olyan hely az országban, ahol lehet kapni. A gyártó vállalat nem tud küldeni, mert ezt a méretet nem gyártják.

Bozsik Istvánné vezető óvónő
Heréd, Arany J. u. 18. 3011

EBEK PÁRTJÁN

Miután kutyához jutottam, jelentkeztem a Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesületében, ahol szabályos belépési nyilatkozat kitöltése után egyesületi tag lettem. Persze ehhez az éves tagdíjat is ki kellett fizetnem előbb. Ezután új belépési nyilatkozati nyomtatványt kaptam, amely gyakorlatilag statisztikai felmérő lap. Csak éppen kissé — hogy is mondjam? — tájékozatlanul szerkesztették meg.

Mutatja ezt — például — a következő kérdés: A kutyatartó melyik tömegszervezet tagja? MSZMP, KISZ, Szakszervezet. — Harmincnégy felszabadult év után azért már illenék tudni azt az alapfokú (!) szemináriumban megtanult tényt, hogy a párt, az MSZMP, nem tömegszervezet. Ezen túlmenően pedig: mi az ördögnek kell ezt tudni az Ebtenyésztők Egyesülétében, akár a kutya, akár a gazdája szempontjából miért fontos, hogy a gazdi párt-, illetve tömegszervezeti tag-e vagy sem? Azt sem értem, miért fontos, hogy hány 14 éven aluli gyermekem van? Hacsak azért nem, mert néhány kutya esetleg panaszt tett már, hogy a gazdája nem viszi sétálni, és 14 éven aluli gyermek mellett biztosítottabbnak látszik a kutyasétáltatás.

Kenedi Péter
Bp., Hungária krt. 15. 1143

BUDAFOKI APRÓSÁGOK

A Budafoki téren, a templom mellett, egy vízcsap található a járda közelében. Nyáron az éhes locsolókocsikat itt töltik fel abrakkal. Néhány hónapja a csapot nem zárták el tökéletesen, és a víz azóta csendesen folydogál. Az ősszel hulló falevelek átnedvesedtek a környéken, és a járókelőket az elcsúszás veszélye fenyegeti.

Manapság nem takarékoskodunk a takarékosságról szóló szavakkal, ám tenni is kellene valamit. Például a folydogáló vízcsapokat elzárhatnák. Nemcsak Budafokon.

A Péter Pál utcában kis játszótér nyújthatna örömet a gyermekeknek. Nyújthatna, de nem nyújt. Mert autók parkíroznak a játszótéren, ahol a hinta, a nyújtó, a pingpongasztal nyomai még fellelhetők. Téglák, építési anyagok

tornyosulnak az egykor zöld gyepen és a homokozót is benőtte a gaz.

Nem elég a játszóteret létrehozni, állami támogatással, társadalmi munkával, hanem vigyázni is kellene rá, mint a gyerekekre. A gyermekév még be sem fejeződött. Mi lesz jövőre?

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

Színes magyar film
Főszerepben: CSERHALMI GYÖRGY, UDO KIER, TARJÁN GYÖRGY
Rendezte: JANCSÓ MIKLÓS

Október 11–17. (Negyed 4 óra)

Sztrogof Mihály

Színes, magyarul beszélő bolgár–olasz–francia–NSZK film
Rendezte: ERIPRANDO VISCONTI
Főszerepben: JOHN-PHILIP LAW, MIMSY FARMER

Október 11–17. (Fél 6, háromnegyed 8 óra)

Allegro Barbara

Színes magyar film
Rendezte: JANCSÓ MIKLÓS
Főszerepben: CSERHALMI GYÖRGY, BALÁZSOVITS LAJOS, UDO KIER, TARJÁN GYÖRGY

Akkor már írhatták volna magyarosabban is: Allegro Borbala!

(Szegeden fotózta Szabó István)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Körmend, Ady E. u. 62. sz (12 614)

Vadgesztenyét 1,— Ft/kg áron minden mennyiségben átveszünk, a

telepeken

(12 573)

Na de hová telepedhettek azok a telepek?

(A Vas Népe hirdetései között észlelte Horváth Péter, szombathelyi olvasónk)

rezte az egyenlítő gólt. Ettől kezdve élvezetes kupacsata folyt, mindkét oldalon sok szabálytalansággal. A találkozó hajrájában a gólszerző Somogyi a kiállítás sorsára jutott. Két

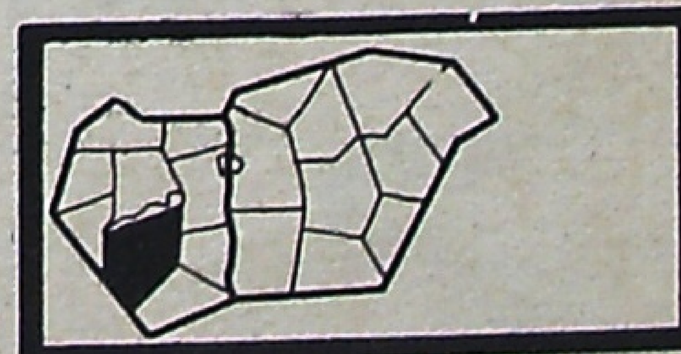
Voltak köztük örömteli talpalások, boldogító pofonok és mámorító betartások.

(A Népsportból nyírta dr. Kiss Péter)

vízgazdálkodás, a talajjavítás, az alkoholmentes szeszes italok gyártása és forgalmazása területén igyekeznek egyengetni az együttműködést. A

Az csúszik csak jól az élelmiszermentes ételekre!

(A Magyar Nemzetben fedezte fel Korponay Sándorné, székesfehérvári olvasónk)

JOGPROPAGANDA HÓNAP
BARANYA MEGYÉBEN

1979. szeptember 20-tól
október 20-ig

A térképen jelölt megye ugyan Somogy, de szeptember 20-tól október 20-ig persze ott is kerek egy hónap!

(A Házi Jogtanácsadóban észlelte Hillebrand Lajos, pécsi olvasónk)

BÉCSI SZELETEK

Ezeket a történeteket Ausztriában hallottam, olvastam, vagy éltem át. Közös tanulságuk: ne higygyünk a közhelyeknek, minden más, mint ahogy szabály szerint lenni kéne. Még a híres

bécsi szelet

is, amely természetesen nem bécsi. Azt olvasom egy osztrák évkönyvben, hogy először Radetzky marsall hozta hírét Milánóból a morzsában megforgatott scaloppinának (hússzeletnek). Az olaszok azonban a receptet a spanyoloktól tanulták el. A spanyolok viszont a móroktól, vagyis az araboktól vették át, akiknek uralmát oly sokáig nyögték. Tehát a bécsi szelet arab szelet volna? Még nincs vége. Az arabok a hajdani Bizáncban lesték el a húspanírozás művészetét. A bécsi szelet tehát tulajdonképpen bizánci szelet.

Nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy a rósejbni japán—hindu—zulukaffer közvetítéssel érkezett Európába. De mi a helyzet a

császárzsemlyével?

Az aztán csakugyan nem jöhetett máshonnan hozzánk, mint a császárvárosból.

Meglehet. Velem azonban a következő történt. Bécs belvárosában bementem egy illatos péküzletbe zsemlyét vásárolni. Kaisersemmelt, vagyis császárzsemlyét kértem.

Az eladó nagy szemeket

meresztett rám. Császárzsemlye? Mi az?

Egy finom, galambősz matróna állt mögöttem. Aranyos szelíden rám mosolygott, megérintette a kezemet. — Császárzsemlye... Hajjaj... — sóhajtott nosztalgikusan, de megértően.

Egyszeriben úgy éreztem magam, mint egy vén monarchista, aki Ferenc Jóska korából került elő, talán megszökött egy kriptából és most a régi szép időket akarja a maga ódivatú nyelvén visszaidézni.

Nem, kérem szépen! Bécsben azt a fonott zsemlyét közönségesen zsemlyének hívják. Nálunk, a munkáshatalomban császárzsemlye a neve.

Meglehet, hogy

udvari tanácsosnak

vagyis Hofratnak néztek? Attól nem lettek volna meglepve, mert Bécsben annyi a Hofrat, hogy Dunát lehetne velük rekeszteni. Sőt még két alfaja is van neki, úgymint udvari tanácsos és valóságos udvari tanácsos. Bécs az udvar nélküli udvari tanácsosok városa. A monarchiával az udvar,

mint olyan megszűnt létezni, de a címkórság és vele a Hofrat-kórság nem. Vannak még miniszteri tanácsosok, bányafőtanácsosok, erdőtanácsosok is és aztán doktorok, doktorok, doktorok vég nélkül.

Az osztrákok nemcsak szívesen használják, de szívesen osztogatják is a titulusokat. Végül is nem kerül semmibe...

Amint az sem kerül külön semmibe, hogy az ember a bécsi

kávéházakban

elolvassa az újságokat. Nemcsak a kávéházakban, hanem az éttermekben, sőt a kis családi kifőzés jellegű „bejzlikben" is. Itt aztán csakugyan megállt a világ — a mi szemünkkel nézve. Nemcsak, hogy újság van, de az újságok — szinte hihetetlen! — nádból készült újságtartókba vannak belefűzve, az ember egy kávé mellett kiolvashatja az egész sajtót. Pardon, egy pohár kávé és egy pohár víz mellett, mert — ugye milyen felfoghatatlan? — itt még nem jöttek rá, hogy „gazdaságtalan", ha pohár vizet adnak a kávé mellé. Arra sem jöttek rá még, hogy a sörálátét felesleges pénzpocsékolás. Képzeljék csak, még mindig sörálátétet raknak a sör alá, megfosztva a vendéget attól az örömtől, hogy a nadrágjába törölje, ami melléfolyt.

Jó, mondhatná valaki, de Ausztriában 11 schilling egy csésze kávé, nem pedig 5—6 forint, mint a mi eszpresszóinkban. Ez igaz. De — nem beszélve most a kávé minőségéről — ha azt számolom, hogy a kávéhoz én még kapok 5 napilapot á 4 schilling, két folyóiratot á 10—15 schilling, akkor az a kávé már nem is olyan drága.

Ha most én ezt gyengéd célzásként elmondanám egy magyar vendéglátóipari vezetőnek, a válasz szinte bizonyosan ez lenne: — Ismerjük a problémát... de nálunk nem lehet megcsinálni, mert nálunk a vendég az újságtartót hazavinné szőnyegporolónak, az újságokból papírcsákót hajtogatna, a sörálátétet pedig megenné.

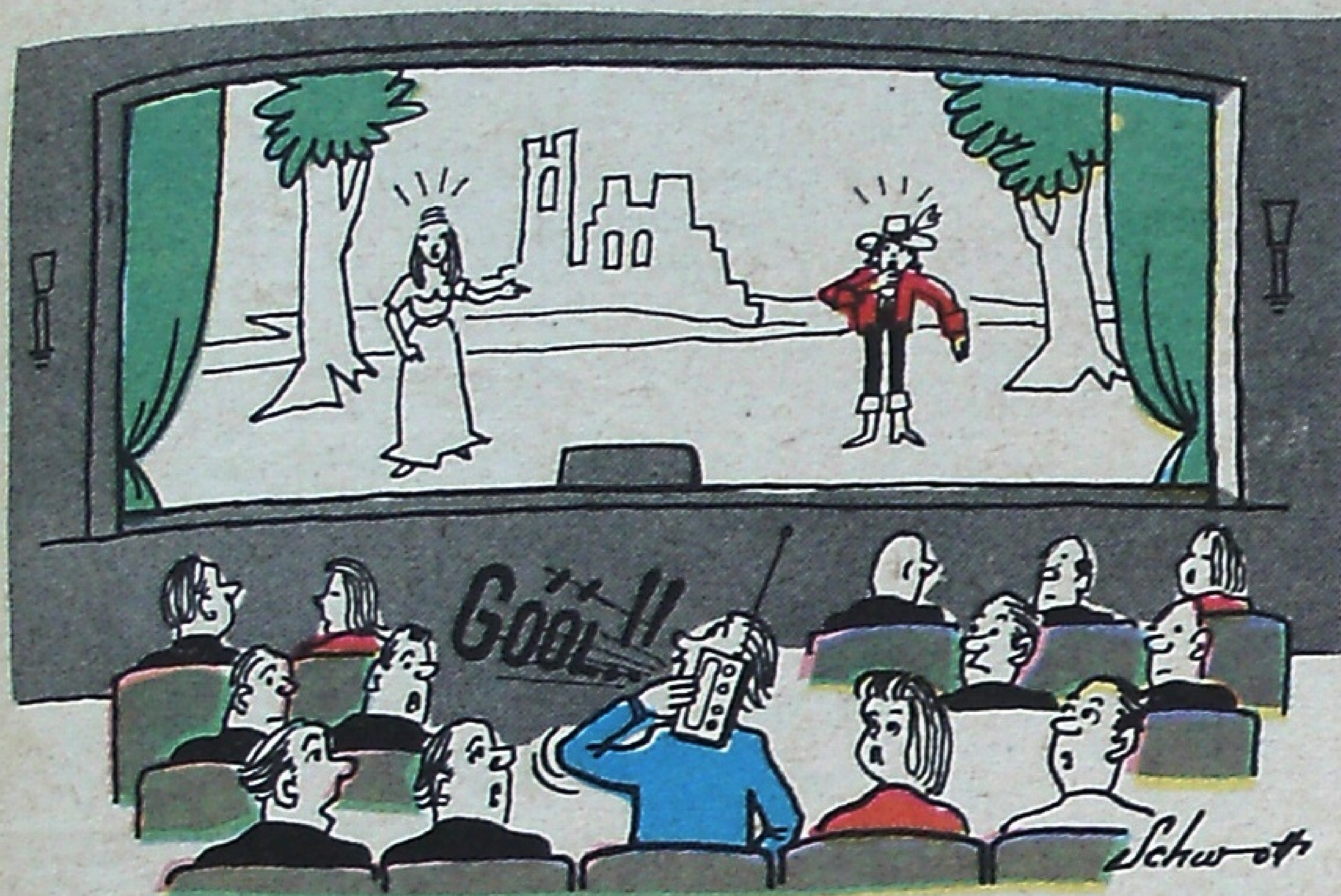
Panírozva — bécsi szeletnek.

Novobáczky Sándor

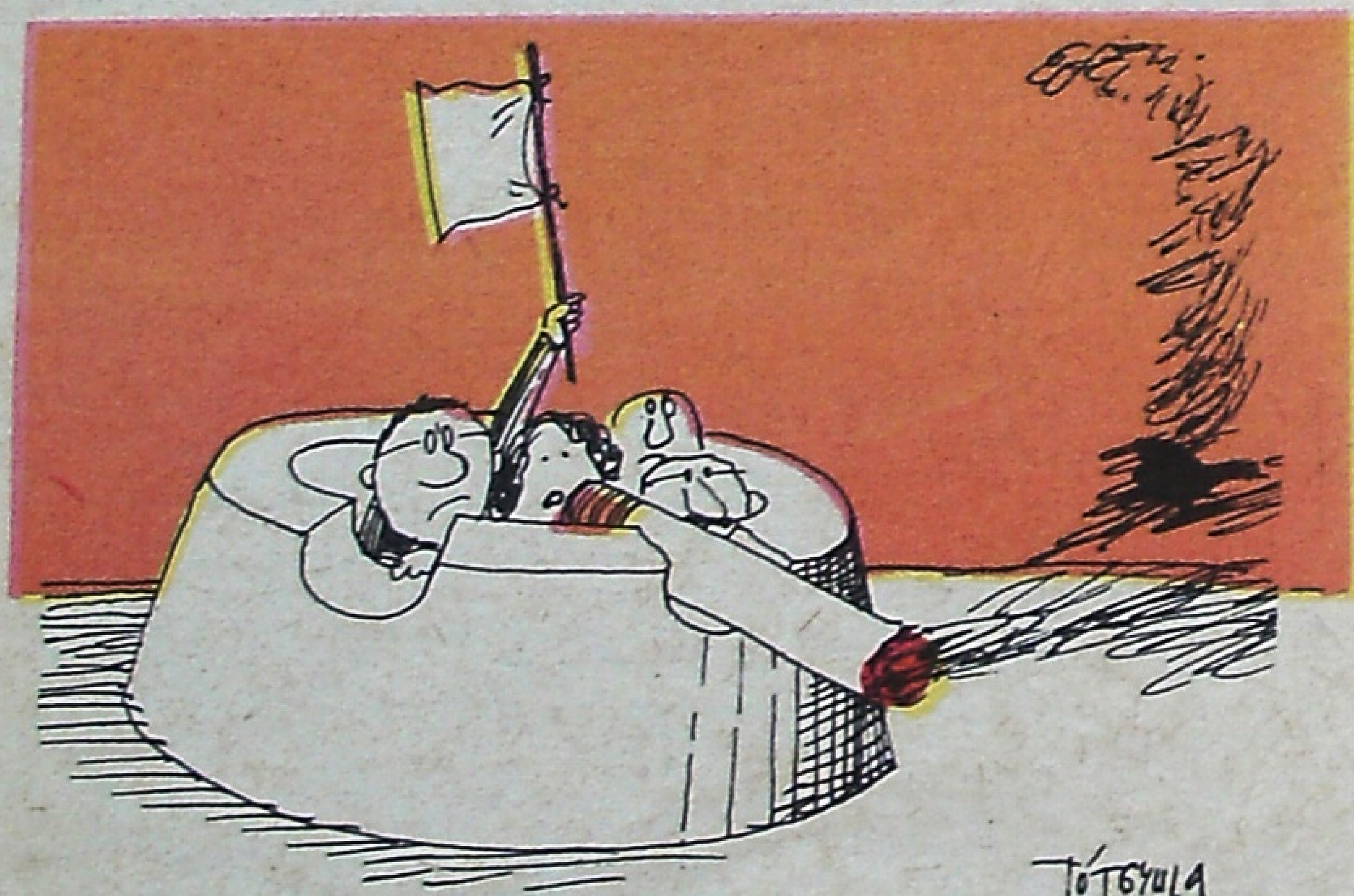

– Ez semmi! De majd ha a gyerek elvégzi az egyetemet és átveszi a tenyészsertést!

KULTÚRSZOMJ

VITA A MUNKAHELYI DOHÁNYZÁSRÓL

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-45 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre

Index: 25 504

ISSN 0134–0611

AZ OKTÓBERI (10. SZÁM) LUDAS MAGAZIN KERESZTREJTVÉNYÉNEK MEGFEJTÉSE:

— Mondja, nem csinálhatná ezt otthon?
— Azt hiszi, hogy tűrné a nejem?

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Pogány Tiborné, Budapest, Thököly út 49. 1146.
Györki Gyula, Somogybabod, Petőfi u. 27. 8684.
Karanszán Pál, Tótkomlós, Zalka u. 3. 5940.

A nyereményeket postán küldjük el.

Nemcsak rá illik

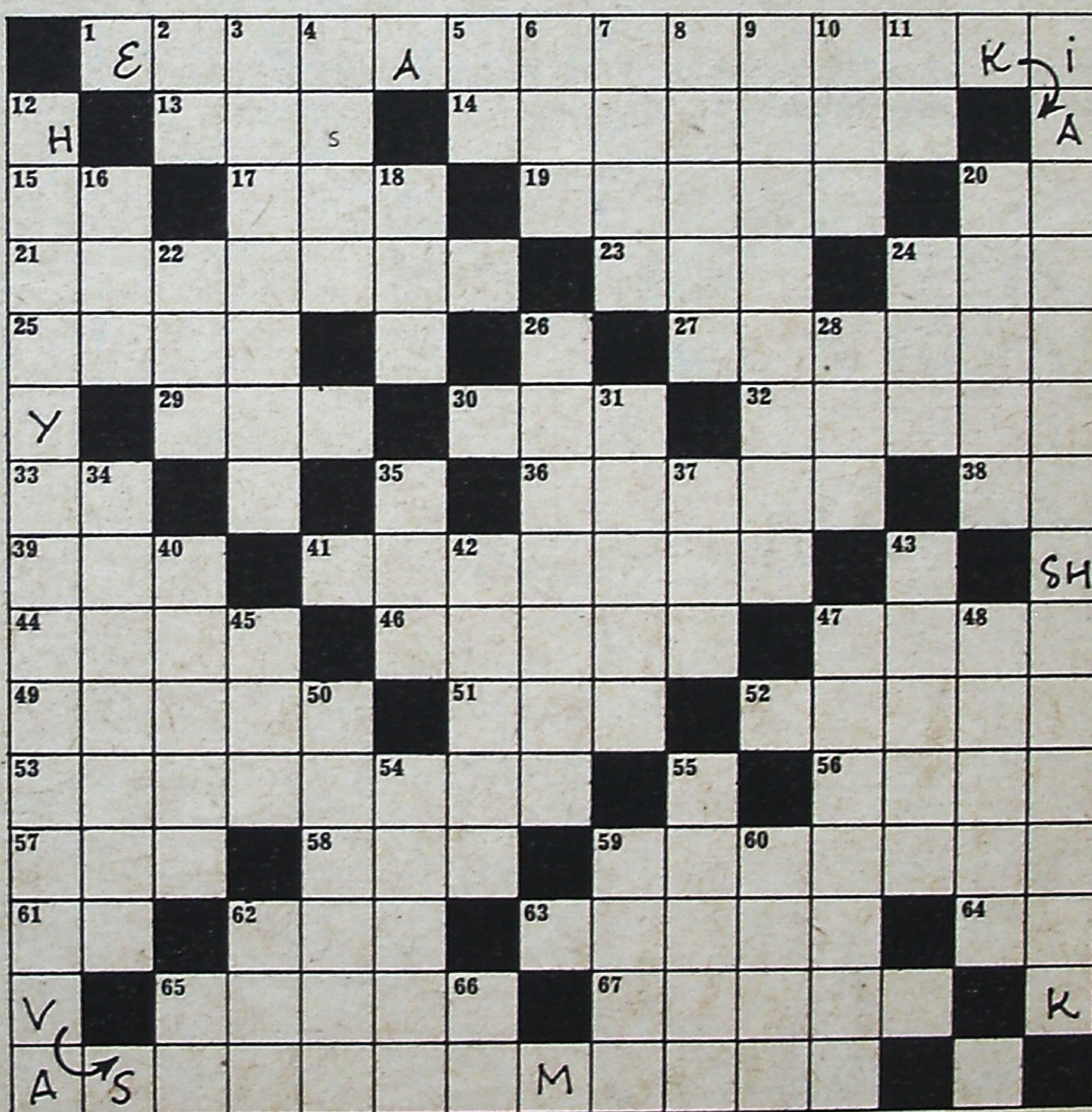
III. Napóleont jellemezte korának egyik angol diplomatája azzal a rövid, de velős mondattal, mely rejtvényünk vízszintes 1. és függőleges 12. sorában található. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb november 12-ig kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Az öröklődésben döntő szerepet játszó anyag betűjele
14. Kegyetlen uralkodó
15. A. I.
17. Csecsemő
19. Sok pénzbe kerül
20. Felelős kiadó
21. Valaminek hatóságilag megvonja a tulajdonjogát
23. Klasszikus üdvözlés
24. Egy nemzetközi futballkupa betűjele
25. Nagyon ritka
27. Az önfeláldozásig segítőkész
29. Rövidítés angol asszonynevek előtt
30. Nagyon-nagyon régi
32. Alig elég a szerény megélhetéshez
33. Négylábú
36. Ritka női név
38. Római 51
39. Bor helyett ajánlható
41. Hajdan magyar nemesek viselete
44. Város Spanyolországban is, Nicaraguában is
46. Nagyon be van gyulladva
47. Kislányok játékszere
49. Okos
51. Kerti szerszám
52. Két egyenlő részre oszt
53. Gonosz kentaur a mitológiában, inge Heraklész halálát okozta
56. Vallomást tesz a perben
57. ... botában
58. A tavasz egyik fele
59. Török szultán, a nikápolyi győző
61. Részvénytársaság
62. Treníroz
63. Város Svédországban (vagy: „vidéken")
64. A nikkel vegyjele
65. Például: a túlsó parton
67. Vissza: Magor társa

FÜGGŐLEGES

2. Z. D.
3. Törpe köztársaság Európában
4. Ruhán van
5. Azonos betűk
6. Könyörögve kér
7. Női név
8. Olasz bérgyilkos a 17—18-ik században
9. Sok mindenhez szükséges hivatalos hozzájárulás
10. Összekevert óra
11. ..tív
16. Jelző
18. Egyházi épület
20. Véd az esőtől
22. Kockázatos mesterséget folytat
24. Főzeléknek való
26. A cserebogár lárvája
28. Indulatszó (ja, persze!)
31. Rajongó szerelmes
34. A kimerült vagy nem egészséges ember arca
35. Ital
37. Írásjel, de az első betűje nélkül
40. Női név és helység Hajdú-Biharban
42. A földtörténeti középkor egyik rétege
43. Őrködik, hogy a bűntársa zavartalanul „dolgozhasson"
45. Az 53 vízsz. kezdete
47. Szerepet a színész
48. Afrikai állam
50. Arab államfő
54. Sportág
55. Hajdan a tengerek réme
59. Egykor magyar vármegye neve volt
60. Jupiter hitvese
62. E. D. O.
65. Hajdani mesefilm címe
66. Névmás

VIGASZ

című keresztrejtvényünk megfejtése:

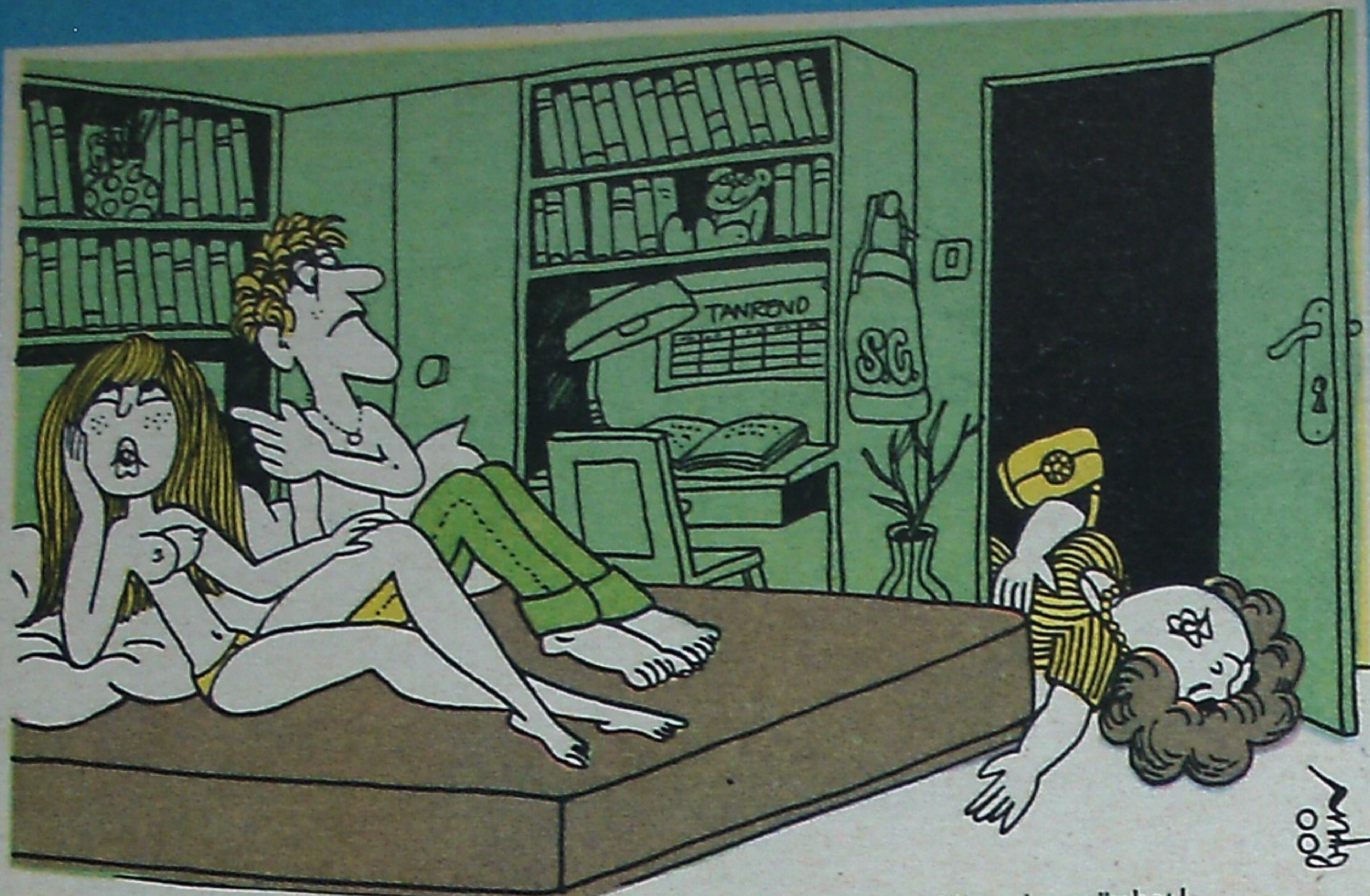
— Ha valami jobb trükkel jött volna, akkor sem adtam volna egy vasat se.

200—200 forintot nyert:

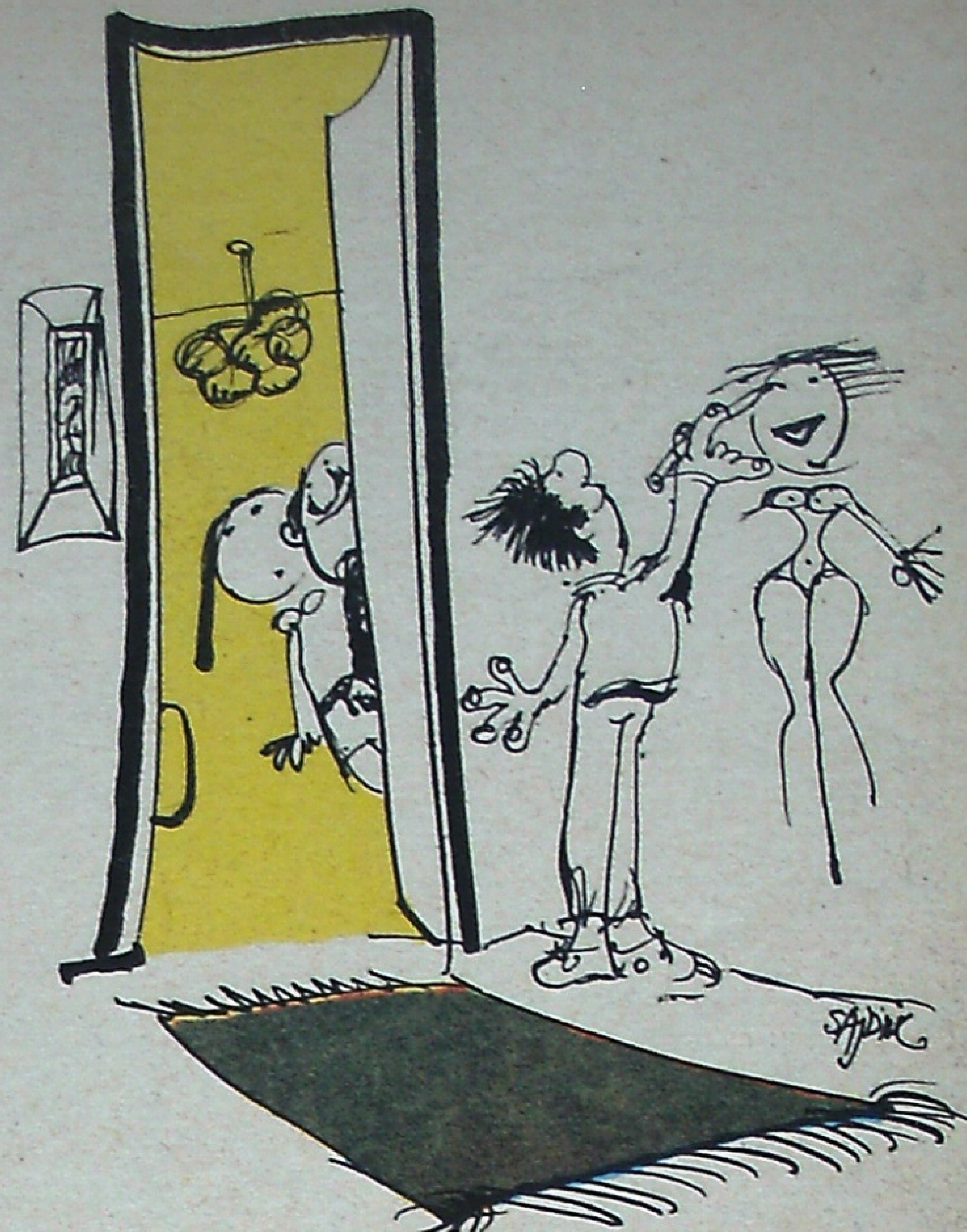
Tamás András, Törökszentmiklós, Ady E. u. 5. 5260. Tóth Valéria, Körmend, Bem u. 14. 9900, Orlik Géza, Bp., Szederkény u. 10. 1141.

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

– Azt hiszem, a mamám elájulna, ha ilyen helyzeben találna bennünket!

– Már aggódtam, 16 éves és még egyetlen aktot sem rajzolt a falra.

KEREKASZTAL-BESZÉLGETÉS A HÚS MINŐSÉGÉRŐL

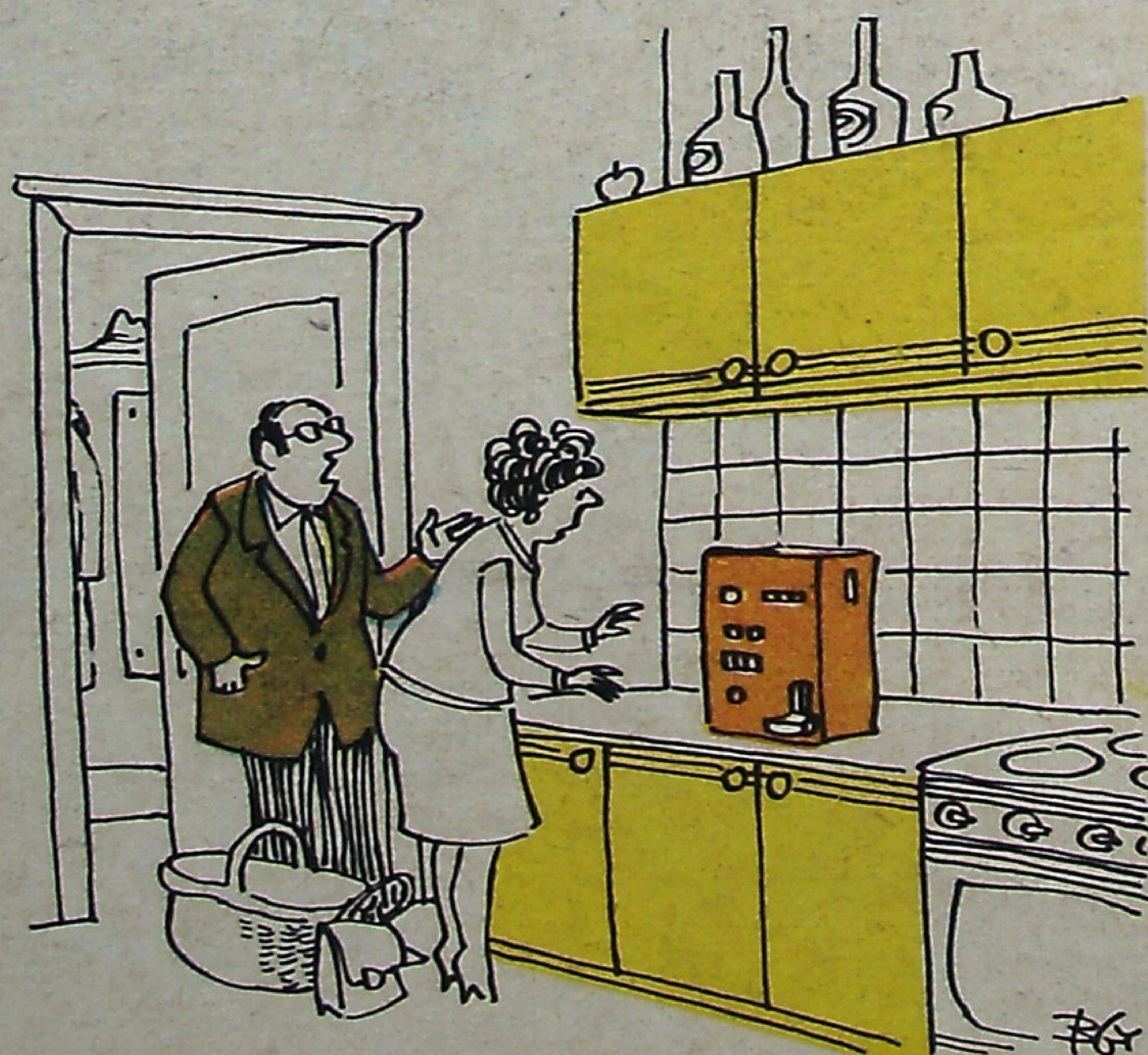
Ludas Matyi

SZOKÁSOS ÉVI NYILATKOZAT

– Nyugodtan megírhatja: mi felkészültünk a télre!

TAKARÉKOSSÁGI INTÉZKEDÉS

– Ezentúl ez az automata adagolja neked, szívem, a napi kosztpénzt.

SÉRTŐDÖTT MESTER

